

1928

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

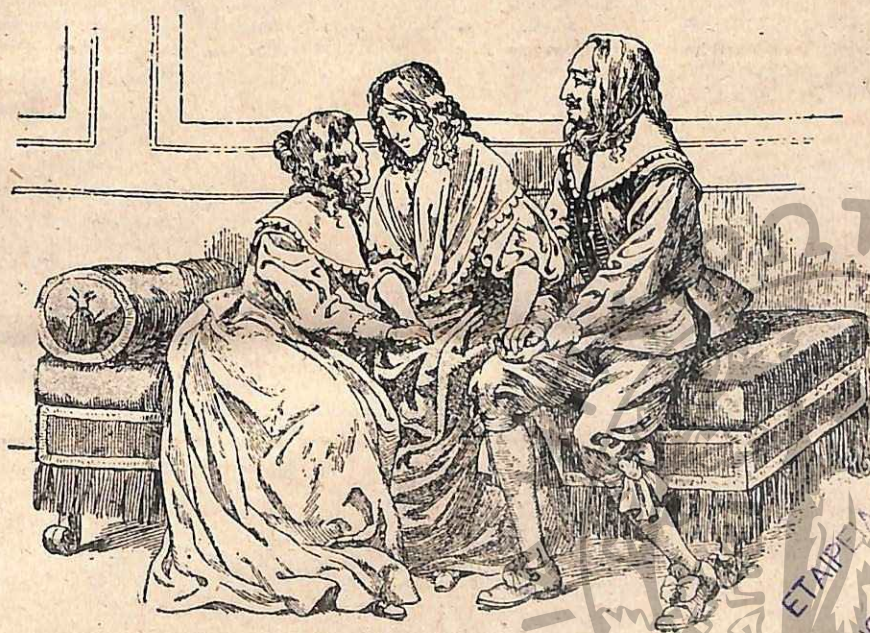
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΤΟΜΟΣ 35^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Αδελφή (ή)	8
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
Αεροπλανάκι (τό), σελ. 280. — Άνεψιά (ή) του Ίου- λίου Βέργ, 92. — Άπό τό σχολείο τής Διαπλάσεως, 256. — Άτελείωτο (τό), 84. — Αύγουστος, 296. — Γάτα (ή) κι' ό σκύλος, 399. — Για κάποιες μασκες, 100. — Για τούς ξενιτεμένους, 172. — Γκύξης (δ) στο Ίλιου Μέλα- θρον, 148. — Γύρω στον Ίούλιο Βέργ, 180. — Δημό- σιος κίνδυνος, 312. — 29η Μαΐου, 212. — Ένα βιβλίο, 48. — Ένα γατάκι στον καθρέφτη, 392. — Ένα πολύ- τιμο ένστικτο, 264. — Έπιδημία (ή), 353. — Έμερολό- γιον (τό) Μπαΐρον, 424. — Κινηματογράφος, (δ), 132. — Κουρτίδης Άριστοτ. Π. (με εικόνα), 320. — Μητέ- ρα (ή) μου, 372. — Μία αποκάλυψη, 408. — Μία κοινή νοσταλγία, 364. — Μία υπεράσπιση του κινηματογρά- φου, 220. — Όλεθρία (ή) διασκέδαση, 140. — Παιδιά (τά) είναι παιδιά, 24. — Παράθυρό (τό) του, 416. — Πατριαρχικό (τό) γράμμα, 384. — 50 χρόνια, 8. — Πι- κραλλίδα (ή), 76. — Πρώτα (τά) του βήματα, 204. — Σαρακοστή, 108. — Σεισμός (δ), 188. — Συνέχεια και τέλος, 240. — Συνθέσεις (οί), 16. — Ταρφεαί νιφάδες, 124. — Υδροκέφαλος (δ), 304. — Φίλοι (οί) 272. — Χλω- ρίς, 56.	
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σε κάθε φύλ- λο από τό 1ο μέχρι του 52ου.	
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Αποτελέσματα 230ου Διαγων. (Άσκήσεων)	190
Αποτελέσματα 232ου Διαγων. (Λύσεων)	134
Αποτελέσματα 233ου Διαγων. (Λύσεων)	258
Αποτελέσματα 234ου Διαγων. (Λευκών Λέξεων)	174
Αποτελέσματα 235ου Διαγων. (Λύσεων)	346
Αποτελέσματα 236ου Διαγων. (Άσκήσεων)	418
Αποτελέσματα 27ου Διαγων. Ξεσπαθώματος	402
Αποτελέσματα 36ης Κυριακής τής Διαπλάσεως	61
Αποτελέσματα 37ης Κυριακής τής Διαπλάσεως	225
Αποτελέσματα Δημοψήφισμ. των Ψευδωνύμων του 1927	426
Αποτελέσματα Εύσημων του 1927	158
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Μεταφράσεως έκ του Γαλλικού	206
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. προς σύνθεσιν Ποιήματος	182
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Στίξεως	266
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Φωτογραφίας (με 6 εικόνες)	282
Αστοχημένη εύχη	86
Αύγδ (τό)	30, 38
Βροχή (ή)	380
Γιά τό φιλότιμο	334
Γλυκό (τό)	391, 399
Δαχτυλίδι (τό)	363
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
237ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	11
238ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	118
239ος Διαγωνισμός (Άσκήσεων)	198, 418
240ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	222

	Σελ.
241ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	331
29ος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος	410
Ερώτησις για τή 37η Κυριακή τής Διαπλάσεως	68
Ερώτησις για τή 38η Κυριακή τής Διαπλάσεως	233
Διαγωνισμός Εύσημων του 1928	427
Πένταθλον (τό) του 1928-1929	215, 290
Μικρός Διαγωνισμός Τυπογραφ. Αθών	298
Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων του 1928	426
ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ. Μυθιστόρημα υπό Ίουλίου Βέργ (με 59 εικόνες) εις τήν 1η ή 5η σελίδα κάθε φύλλου από τό 1 μέχρι του 52.	
Δύο αντίθετες εικόνες	196
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :	
Σοφία Δ. Βαράγκη, σελ. 9. — Άπόστολ. Βλασακούδης, 197. — Χρυσούλα Δάνου, 273. — Πηνελόπη Δ. Δημίδου, 363. — Άλίκη Δροσοπούλου, 371. — Φερνάνδη Γ. Καλού- δη, 273. — Δημήτριος Π. Καφεζέξης, 363. — Όδύσσεια Β. Κεσίσσογλου, 363. — Έυγενία Κουμαριανού, 328. — Κουτορνίθι, 67. — Αιλάντα, 233. — Μακντόφ, 9. — Νι- κόλαος Μιλτ. Μπουλουγούρας, 197. — Κούλα Ι. Πα- γιατάκη, 9. — Καίτη Π. Πετρίτου, 363. — Άντώνιος Πουλάκης, 273. — Σγουρόμαλλη, 328. — Χαράλ. Ι. Σταυ- ρόπουλος, 371. — Φιφή Ι. Σταυροπούλου, 371. — Ήβη Π. Τζελεπίδου, 328.	
*Έχετε γειά, βουνά μου	415
ΘΑΥΜΑΣΤΟ (τό) ΤΑΞΙΔΙ, Μυθιστόρημα υπό Σέλμας Λαγκερλέφ (Βραβείο Νόμπελ) (μέρος δεύτερον με 29 εικόνες), σε κάθε φύλλο από τό 1ο μέχρι του 44ου.	
Ίούλιος (δ) κι' ό Τσός	384
Ίστορία ενός λουλουδιού	423
Κουρτίδης Άριστοτέλης Η.	313
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :	
36η Κυριακή (με 10 εικόνες)	61
37η Κυριακή (με 10 εικόνες)	225
Μελισαντρού (ή)	246
Μυστικό (τό) του τσίρκου (με 7 εικόνες)	354
Νέα (τά) του 1929	410
Όρφανό πάσχα	164
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, εις τήν 6η ή 10η σελίδα κάθε φύλλου από του 1ου μέχρι του 52ου.	
Πένταθλον (τό)	215, 290
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σε κάθε φύλλο από τό 1ο μέχρι του 52ου.	
Πρωτοβρόχια	357
Πώλος Όνου	156
Πώς αγάπησα τον Ίούλιο Βέργ	107, 116
Πώς κερδίζουν τό ψωμί τά χωριάτοπουλα	287
Πώς τελειώνει μία φίλια	344
ΡΗΝΑ (ή) ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ, Άνάγνωσμα για πολύ μικρά παιδιά (με 89 εικόνες εις τήν 3ην σελίδα κάθε φύλλου από τό 1ο μέχρι του 36ου.	
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: εις τήν 6ην ή 10ην σελίδα κάθε φύλλ. από του 1ου μέχρι του 52ου.	

Στην Ἀφρική (με 4 εἰκόνες)	Σελ.
ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ, Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault	5
καὶ Valdor (με 63 εἰκόνες) εἰς τὴν 1ην ἢ 5ην σελίδα	
κάθε φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.	
Στὸ ἀγροτικὸν σχολεῖον	371, 380
Στὸ δρόμον τοῦ σχολείου	328
Σύλλογος (ὁ) τῶν μικρῶν ὁρειβατῶν	353
Φανάρι (τὸ) τοῦ τυφλοῦ	385
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ :	
Ἀνταπόδοσις, σελ. 116. — Γιατρός (ὁ) καὶ ὁ μαθητὴς	
του, 342. — Δύο εἰκόνες, 124. — Ἐκπληξὴ τοῦ δεσπότη,	
210. — Ἐνας παράξενος ὑποβλεῦς, 302. — Ἐνας τί-	

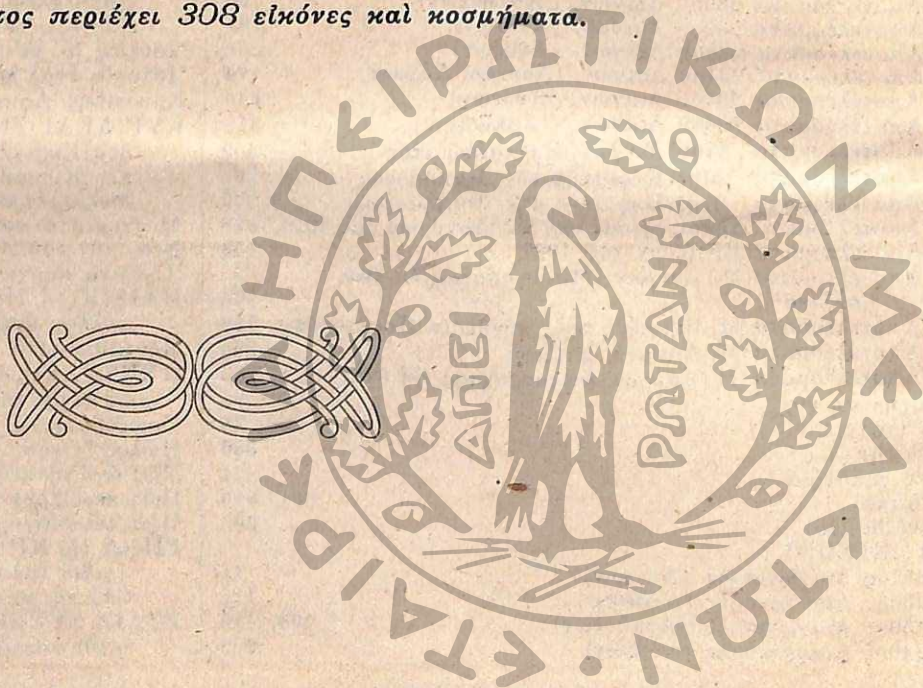
τλος, 164. — Ἐνας φουκαρᾶς, 100. — Ζήτω ὁ ντ' Ἀν-	Σελ.
νούντιο, 219. — Ἦταν καλύτερο, 17. — Ἰσπανὸς εὐγε-	
νῆς καὶ γάλλος ξενοδόχος, 407. — Κατεργάρας (ὁ) τὴν	
παθαίνει, 398. — Κολοκύθια !, 278. — Λιέν' (ἡ), 154. —	
Λυπηρῶδες, 108. — Μακάριος (ὁ) Χριστόδουλος, 379.	
Μάλτα (ἡ) τῶν Τούρκων, 423. — Μία προληπτικὴ ποῦ	
τὴν παθαίνει, 187. — Μία φάρσα, 352. — Παρεξηγήσεις	
ἔνεκα ἡ... γλῶσσα, 138. — Συμβολικά, 318. — Φιλό-	
σοφος (ὁ) καὶ ὁ δούλος του, 335. — Ψίτ, παλιόγατα !, 5.	
Χριστουγεννιάτικο (τὸ) δέντρο	69
Ψαράδες (οἱ)	114
Ψηλά στὶς Ἀλπεις	310

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀγνοημένες (οἱ)	Σελ.	Νυχτοπεταλούδα καὶ νυχτολούλουδο	Σελ.
Ἀκρογιάλι	14	Ξένο (τὸ) σπίτι	391
Ἀπόβραδο	362	Ὀνειροπόλημα	170
Ἀποστολή	196	Προσκύνημα	210
Ἀρχοντικὸν (τὸ)	74	Προσευχὴ μετὰ τὸν μικρὸν ἀδελφόν	205
Αὐγὴ	371	Προσευχὴ παιδιοῦ	246
Βραδινὸν τραγοῦδι	320	Ρητά, 24, 32, 106, 125, 132, 173, 286, 357, 383, 393,	202
Βῶδι (τὸ)	278	Σταθμὸς (ὁ)	401
Γριὰ (ἡ) δασκάλα	326	Στὸ περιβόλι	254
Ἐνας κόκορας γερός	385	Τύψη (ἡ)!	390
Ἦσκιος καὶ πεταλούδα	30	Φεγγαράκι	302
Καμινάδα (ἡ)	370	Φιλενάδες (οἱ)	408
Καράβι (τὸ)	122	Φόρεμα (τὸ) τῆς κούκλας	162
Καραβόσκυλος καὶ λύκος	194	Φτερωτὸ (τὸ) μυρμηγκι	138
Κόκορας καὶ κυρὰ	415	Χαλασμένον (τὸ) σπίτι	83
Κούμαρα (τὰ)	100	Χειμῶνανθος	54
Λύχνος καὶ σοφός	46	Χρυσαιτὸς καὶ ἀεροπλάνο	90
	5		238

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 308 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 3 Δεκεμβρίου 1927

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

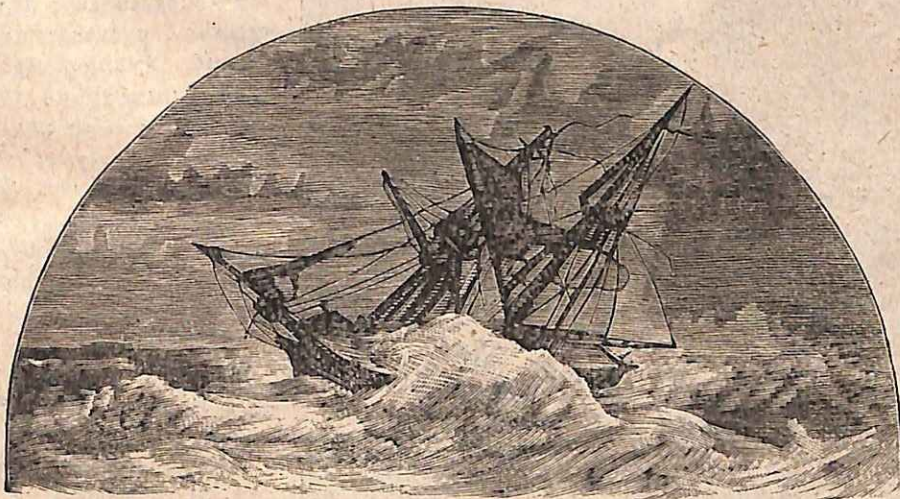
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 1

ΜΕ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 50 ΤΟΥΤΟ Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ Εἰς τὸ 50ὸν Αὐτῆς ἔτος

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τρικυμία καὶ ὕφαλοι

Τῇ νύχτᾳ τῆς 9 Μαρτίου 1860, τὰ σύννεφα ἀνακατεύονταν μὲ τὴ θάλασσα καὶ περιορίζανε τόσο τὴ θέα, ὥστε δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ πρὶν πέρα ἀπὸ λίγες ὀργιές.

Στὴν ταραγμένη αὐτὴ θάλασσα, ποὺ τὰ κύματά της ἔσπαζαν μὲ κρότο, ἓνα γοργοτάξιδο καράβι ἦταν παραδεμένο ξυλάρμενα στὸν ἄνεμο. Κι' ἦταν τὸ καράβι αὐτὸ θαλαμηγὸ ἐκατὸ τόννων, ἡμιολία ἢ *σκούνερ* (ὅπως λένε τὶς ἡμιολίες στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὴν Ἀμερικὴ.)

Σλώγι τ' ὄνομά του. Ἀλλὰ μάταια θὰ τὸ ζητοῦσε κανένας στὸν ἄβυσσόν της πρύμνης, γιὰτὶ κατὶ τυχαίον, — χτύπημα ἀπὸ σφοδρὸ κύμα ἢ σύγκρουση μὲ ἄλλο πλοῖον, — εἶχε ἀποσπᾶσαι ἓνα μέρος τῆς ταμπέλας κάτω ἀπ' τὴν κορνίζαν.

Ἡ ὥρα ἔντεκα, νύχτα. Ἀλήθεια βυθεῖν ἀπὸ ἕξ ὥρες θὰ ξημέρωνε, — γιὰτὶ σ' ἐκεῖνο τὸ γεωγραφικὸ πλάτος

οἱ νύχτες, ἀρχὴς Μαρτίου, εἶναι ἀκόμα μικρὲς καὶ κατὰ τὶς πέντε ἀρχίζει νὰ χαράτῃ οἱ κίνδυνοι ὅμως ποὺ ἀπειλοῦσαν τὸ καράβι, θάταν μικρότεροι ἢταν ὁ ἥλιος θὰ φώτιζε τὴ θάλασσα :

Ὅχι βέβαια. Μόνο ἡ κατεύναση τῆς τρικυμίας μπορούσε νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ ἓνα φοδερὸ ναυάγιο στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀκτὴ καὶ κάθε σωτηρίαν...

Στὴν πρύμνη, τρία παιδιὰ, τὸ ἓνα δεκατεσσάρων χρονῶν, τὰ ἄλλα δεκατριῶν, κι' ἓνας μαῦρος μοῦτσος ὡς δώδεκα, στεκόταν κοντὰ στὸ τιμόνι καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ διευθύνουν. Τὸ ἔργο ὅμως ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις των. Κάθε στιγμή, τὸ δοῖακι, γυρίζοντας ἀπότομα, ἀπειλοῦσε νὰ τινάξῃ τὰ παιδιὰ πάνω ἀπ' τὴν κουραστή. Ἔτσι τὸ καράβι πλάγιαζε, ἡ θάλασσα ἐμπαινε ἀπ' τὸ πλευρὸν του κι' ἦταν θαῦμα πὼς δὲν εἶχε ἀποσπασθεῖ ἀκόμα τὸ τιμόνι.

Μία στιγμή, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, τὰ παιδιὰ ἀναποδογυρίστηκαν ἀπὸ ἓνα δυνατὸ κύμα γρήγορα ὅμως μπόρεσαν νὰ σηκωθοῦν.

— Δουλεῦε τὸ τιμόνι, Μπριάν ; ρώτησε ἓνα παιδί.

— Ναί, Γόρδων, δουλεῦε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, ξαναπαίρνοντας τὴ θέση του μ' ἀταραξία.

Ἐπειτα, γυρίζοντας σ' ἓν ἄλλο παιδί, τοῦ εἶπε :

— Κρατήσου καλά, Δόνιφαν, καί μὴν τὰ χάνεις !... Ἐχομε, βλέπεις, νὰ σώσουμε κι' ἄλλους !...

Ἡ σύντομη αὐτὴ συνομιλία ἔγεινε ἀγγλικά, ἂν καὶ ἡ προφορὰ τοῦ Μπριάν μαρτυροῦσε τὴ γαλλικὴ καταγωγή του.

— Μὴ χτύπησες, Μόκος ; ρώτησε αὐτὸς τὸ μικρὸ μαῦρο μοῦτσο.

— Ὅχι, κύριε Μπριάν, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος. Μόνο ἂς κοιτάξουμε νὰ κρατοῦμε τὸ καράβι ὀρθίον μπροστὰ στὰ κύματα, ἀλλοιῶτα κινδυνεύουμε νὰ πάμε στὸν πάτο.

Ὁ Δόνιφαν

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνοίξε ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς σκάλας ποὺ ὡδήγοσε κάτω στὴ θάλα τοῦ καραβιοῦ, καὶ πρόσβαλαν δύο παιδιὰτικα κεφάλια, καθὼς κι' ἡ ἡμερὴ μορφὴ ἐνὸς σκύλου ποὺ εἶχαν ἀκουστῇ τὰ γαυγίσματά του.

— Μπριάν! Μπριάν!.. φώναξε με φόβο ένα παιδάκι ως έννιά χρονών. Τι τρέχει;

— Τίποτα, Ίδερτων, τίποτα! αποκρίθηκε ο Μπριάν. Μόνο κάμετέ μου τη χάρη να πάτε γρήγορα κάτω!

— Μά μεις φοβόμαστε πολύ! είπε το άλλο παιδί, λιγάκι μικρότερο.

— Κι' οι άλλοι φοβούνται, πρόσθεσε το πρώτο.

— Καλά! είπε ο Μπριάν. Κάτω όλοι! Κλεισθήτε, κουκουλωθήτε, σφαιλίστε και τα μάτια σας κι' έννοια σας. Δεν είναι κίνδυνος.

— Τό νοῦ σας! Νά κι' άλλο κύμα! φώναξε ο Μόκος.

Τό κύμα έφτιασε μανιωμένο, αλλά ευτυχώς πού δεν έσπασε στο κατάστρωμα· γιατί αν ή θάλασσα, από την ανοιχτή πόρτα της σκάλας, χυνόταν στά μέσα του πλοίου, τó σκάφος θά βάραινε και δεν θά μπορούσε πιά νάντέχει στο σάλο.

— Κάτω γρήγορα! φώναξε με θυμό ο Γόρδων. Καταιγίτε, είδεμή...

— Έλα, κάτω, μικρά μου, πρόσθεσε μαλακότερα ο Μπριάν.

Τά δυο κεφαλάκια χάθηκαν· μά σέ λίγο πρόβαλε έν' άλλο και ρώτησε:

— Δεν μ'ε χρειάζεσαι, Μπριάν;

— Όχι, Ουάξτερ. Ό Κρός, ο Οδέπ, ο Σέρβις, ο Ούιλοξ και σὺ νά μείνετε με τούς μικρούς. Εμείς οι τέσσερις φτάνουμε.

Ό Ουάξτερ έκλεισε την πόρτα από μέσα, ένῶ ο Ντόλ, —έν' από τά δυο παιδάκια, —έλεγε:

— Άμ κι' αυτοί φοβούνται...

— Όστε μόνο παιδιά ήταν μέσα σ' αυτό τó καράδι πού πα-

ράδερνε στά κύματα του Ώκεανού; —Ναί, μόνο παιδιά. —Και πόσα; —Δεκαπέντε, μαζί με τόν Δόνιφαν, τόν Μπριάν, τόν Γόρδων και τó μούτσο. — Μά πώς βρέθηκαν μονάχα μέσα στο Σλώγι; — Θά τó μάθετε σέ λίγο.

Μεγάλος λοιπόν κανένας έκει-μέσα: Ούτε πλοίαρχος, ούτε τιμονιέρης, ούτε πιλότος, ούτε ναύτης. — Όχι, κανένας! Και τó καράδι βρισκόταν στή μέση του πιό μεγάλου Ώκεανού, του Ειρηνικού, πού έχει πλάτος δυο χιλιάδες λεύγες από την Αυστραλία και τή Νέα Ζηλανδία ως τις άκτες της Νότιας Αμερικής!.. Άλλά σέ ποιό ακριβώς σημείο του Ειρηνικού θαλασσόδερνε τή νύχτα εκείνη τó ακυβέρνητο καράδι; Ούτε αυτό δεν μπορούσε νά τó ξέρη κανένας.

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Τό πλήρω-

μα του θαλαμηγού ειχ' εξαφανισθεί από καμιά συμφορά; Πειρατές εξαφνα της Μαλαισίας πήραν μαζί τους τόν πλοίαρχο και τήν τσούρμα, αφήνοντας μόνο τούς άνήλικους επιβάτες, πού ο μεγαλύτερος ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρονών;

Θαλαμηγό έκατό τόννων απαιτεί έναν πλοίαρχο κι' άλλους πέντε τουλάχιστο ναυτικούς. Κι' από τó απαραίτητο αυτό προσωπικό δεν έμενε τώρα πια ένas μούτσος!

Τέλειωσάντων, από πού έρχόταν αυτό τó καράδι, από ποιές άκτες της

του πρόσεχαν όσο μπορούσαν νά μήν παραγέρνη τó καράδι δεξιά ή άριστερά.

— Τι θά κάμουμε; ρώτησε μιá στιγμή ο Δόνιφαν.

— Ό,τι είναι δυνατό γιά νά σωθοῦμε, με τή βοήθεια πάντα του Θεού, άποκρίθηκε ο Μπριάν.

Κι' όμως, στή θέση εκείνη, μόλις μιá μικρή έλπίδα μπορούσε νάχη κι' ο δυνατότερος άντρας. Γιατί ή όρμη της τρικυμίας όλοένα μεγάλωνε. Κι' ο άνεμος φυσούσε με τέτοια μανία, πού από στιγμή σέ στιγμή τó Σλώγι κινδύνευε νάναποδογυρίση.

Υστερ' από σαρανταοκτώ ώρες, τó καράδι ήταν σχεδόν παραλυμένο, τó μεγάλο του κατάρτι είχε σπάσει στή μέση, και τάλλο, αν και στεκόταν άκόμα όρθιο, θάρχόταν στιγμή πού θάπεφτε στο κατάστρωμα. Στην πλώρα, τά κουρέλια ενός πανιού, καθώς δερνόνταν από τόν άνεμο, έκαναν κρότους πού έμοιαζαν με τουφεκίες. Ένα μόνο πανί σωζόταν, ο *τρίγγος*· άλλα κι' αυτό κινδύνευε νά καταξεσχιστή: δεν είχαν τή δύναμη νά πιάσουν τήν τελευταία του *μούδα* και νά τó συμμαζέψουν.

Κανένα νησί δεν φαινόταν από μακριά, καμμιá ήπειρος πρὸς τάνατολικά. Βέβαια δεν θάταν σίγουρο πρᾶγμα νά έξοκείλη τó καράδι σέ καμμιάν άκτή· και πάλι προβληματική θάταν ή σωτηρία. Μά τά παιδιά τó προτιμούσαν από τή μανία της άπέραντης εκείνης θάλασσας. Και δεν είχαν άδικο. Μιά άκτή, όσους ύφαλους και σκόπελους κι' αν έχη, κι' όσο σφοδρά κι' αν δέρνουν τά κύματα τούς βράχους της, πάντα είναι προτιμότερη από τόν άγριο Ώκεανό!

Κοίταζαν λοιπόν νά διακρίνουν πουθενά κανένα φῶς και νά προσπαθήσουν νά διευθυνθοῦν πρὸς εκείνο τó μέρος. Άλλά κανένα φῶς δεν φαινόταν στή ζοφερότατη νύχτα.

Άξαφνα, στή μιá μετá τά μεσάνυχτα, ακούστηκε ένas κρότος σπαραχτικός.

— Έσπασε και τάλλο κατάρτι! φώναξε ο Δόνιφαν.

— Όχι, άποκρίθηκε ο μούτσος. Έηλώθηκε τó πανί!

— Πρέπει νά τó ξεμπερδέψουμε, εί-

«Ο Μπριάν κι' ο Μόκος έδειξαν μεγάλην δεξιότητα...»
(Σελ. 3, στ. α'.)

Αυστραλίας ή της Ώκεανίας, από πότε ταξίδευε και πού διευθυνόταν;

Στις έρωτήσεις αυτές, πού θά τις έκανε κάθε πλοίαρχος αν άπαντούσε τó ακυβέρνητο Σλώγι στή μακρινή εκείνη θάλασσα, τά παιδιά βέβαια θά έξεραν νάπαντήσουν. Άλλά κανένα πλοίο δεν φαινόταν, ούτε υπερωκεάνειο, ούτε έμπορικό άτμοκίνητο ή ιστιοφόρο. Μά και νά φαινόταν, τί βοήθεια μπορούσε νά δώση στο θαλαμηγό με τέτοια τρικυμία, πού θά κοίταζε πώς νά γλυτώση αυτό τó ίδιο!

Όστόσο ο Μπριάν κι' οι συντρόφοι

πε ο Μπριάν. Έσύ, Γόρδων, μείνε στο τιμόνι με τó Δόνιφαν. Μόκο, έλα νά με βοηθήσης!

Ό Μόκος, σά μούτσος, είχε κάποια πείρα, μά κι' ο Μπριάν δεν ήταν όλωσδιόλου άπειρος στά ναυτικά. Είχε ταξιδέψει στόν Άτλαντικό και στόν Ειρηνικό, γιά νά πάη από τήν Εύρώπη στήν Ώκεανία, κι' είχε κάποια ιδέα από χειρισμούς. Γι' αυτό τάλλα παιδιά είχαν αναθέσει τή διοίκηση του πλοίου σ' αυτόν και στο Μόκο.

Έτρεξαν κι' οι δυο στήν πλώρα με θάρρος. Έπρεπε χωρίς άλλο ν' απαλαχθοῦν από τόν πανί εκείνο πού φούσκωνε πρὸς τά κάτω κι' έκανε τó πλοίο νά γέρνη τόσο, πού κινδύνευε ν' άναποδογυρίση. Και στήν περίπτωση αυτή, ο Μπριάν κι' ο Μόκος έδειξαν μεγάλη δεξιότητα. Κατέρχονταν νά παραλύσουν τήν κεραία, πού κατέδθηκε έτσι τέσσερα πέντε πῆδια πάνω άπ' τó κατάστρωμα. Τά κουρέλια του πανιού τάκοψαν με μαχαίρι, έπειτα έπιασαν τις δυο κάτω άκρες και τις έδεσαν στους πασσάλους. Δέκα φορές κινδύνεψαν νά σαρωθοῦν από τά κύματα στήν επικίνδυνη αυτή εργασία. Τό πανί όμως περιορίστηκε κι' έτσι τó πλοίο μπορούσε νά διατηρή τή διεύθυνση πού είχε. Και με τή δύναμη πού τó έσπρωχνε ο άνεμος, έτρεχε σάν τoρπιλλοδόλο. Γιατί αυτό ήταν τó σπουδαιότερο: νά τρέχη πολύ, νάποφεύγη τά κύματα τρέχοντας πιδ γρήγορα άπ' αυτά, γιά νά μήν προφταίνη ή όρμητική θάλασσα νά τó προσβάλλη πηδώντας πάνω άπ' τήν κουσάστή.

Αφού έκαμαν τή δουλειά τους, ο Μπριάν κι' ο Μόκος γύρισαν στους άλλους, νά τούς βοηθήσουν στο τιμόνι. Τή στιγμή εκείνη ή πόρτα της σκάλας ξανάνοιξε κι' έν' άλλο παιδί έβγαλε τó κεφάλι του.

— Ήταν ο Ζάκ, άδελφός του Μπριάν, τρία χρόνια μικρότερός του.

— Τι θέλεις; τόν ρώτησε ο Μπριάν.

— Έλα, έλα κάτω! είπε ο Ζάκ. «Η σάλα γέμισε νερά.

— Τι λές! φώναξε ο Μπριάν και κατέβηκε γρήγορα τή σκάλα.

Η σάλα φωτιζόταν άμυδρά από μιá λάμπα πού κουνιόταν. Δέκα παιδιά ήταν όλόγυρα ξαπλωμένα στά ντιβάνια. Τά μικρότερα, όκτώ ή έννιά χρονών, έτρεμαν από φόβο.

— Δεν είναι τίποτα, τούς είπε ο Μπριάν. Μή φοβάστε!

Πήρ' ένα φανάρι και τó τριγύρισε στο σαλόνι της σάλας. Είδε τότε πραγματικῶς ότι λίγο νερό έτρεχε άπὸ τή μιάν άκρη στήν άλλη. Από πού όμως έρχόταν αυτό τó νερό; Ό Μπριάν έπρεπε νά τó εξακριβώσει.

Πριν από τή σάλα, ήταν ο μεγάλος θάλαμος, έπειτα ή τραπεζαρία και οι

καμπίνες του πληρώματος. Ό Μπριάν επιθεώρησε τά διάφορα αυτά διαμερίσματα και παρατήρησε ότι τó νερό δεν έμπαινε ούτε κάτω ούτε πάνω άπὸ τήν ίσαλο γραμμή. Τό νερό πού κυλούσε πρὸς τήν πρῶμη εξαίτιας του κυρτώματος του πλοίου, ήταν άπὸ τά μεγάλα κύματα πού έμπαιναν από τήν πλώρα, κι' ένα μέρος, έλάχιστο, εισχωρούσε στά μέσα του πλοίου από τήν κλειστή πόρτα της σκάλας.

Κανένας κίνδυνος λοιπόν.

Ό Μπριάν, γυρίζοντας στή σάλα, ένθάρρυνε πάλι τά παιδιά και, λιγότερο άνήσυχος, άνέβηκε στή θέση του κοντά στο τιμόνι.

Τό πλοίο ήταν στερεότατο, είχε έπιχαλωθεί πρὸ όλίγου, ώστε δεν έκανε νερά και θάταν έκανὸ νάνθξξ στήν ακατάπαυτη μανία των κυμάτων.

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

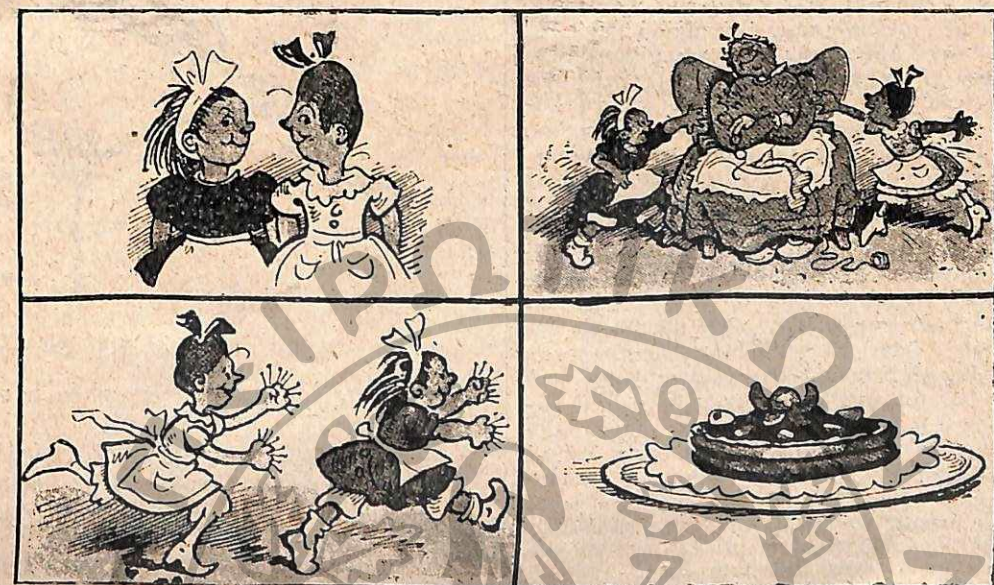
Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ήταν δυο μικρά κορίτσια πολύ ταιριασμένα. Ός και τά όνόματά τους ταιριαζανε. Γιατί τó ένα τ'όλεγαν Ρήνα και τάλλο Μαρίνα. Μόνο πού εκείνο πού είχε τó μικρότερο όνομα, —Ρήνα, —ήταν ένα χρόνο πιό μεγάλο από τάλλο πού είχε τó μεγαλύτερο, —Μαρίνα.

Θά νομίζετε τώρα πώς σ'ας μιλά γιά δυο μικρά, καλά κοριτσάκια, φρόνιμα, ήμερα, υπάκουα, έργατικά... Ό, κάθε άλλο! Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα πού άκούτε, ήταν τά χειρότερα κορίτσια του τόπου τους. Τόσο άταχτα, τόσο κακότροπα, τόσο σκληρά, πού δεν ματώναν! Ζιζάνια πού δεν και πειραχτήρια. Δεν είχαν άλλο στο νοῦ τους παρὰ πώς νά πειράζουν τόν κόσμο, νά παίξουν άσχημα παιχνίδια πότε στόν ένα πότε στόν άλλον. Ό,τι κακό γινόταν στή

γειτονιά, οι άνθρωποι ήξεραν πώς ήταν κατορθώμα της Ρήνας και της Μαρίνας. Όλοι τις είχαν στο στομάχι. Και γι' αυτό, όταν βοήκαν κι' οι δυο ένα οίκτροτάτο τέλος, κανένας δεν τις λυπήθηκε, κανένας δεν τις έκλαψε. Παρά όλοι είπαν: «Καλά νά παίθουν τά κακοκόριτσα!»

Άλλά πριν σ'ας πῶ γιά τó θάνατό τους, θά σ'ας διηγηθῶ τή ζωή τους, δηλαδή τά κατορθώματά τους, —μερικά τουλάχιστο, γιαν' είναι πολλά. Και πρώτα-πρώτα τó κατορθώματό τους τó περίφημο, στή γιορτή της θείας-Ευλαλίας.

Αυτή ή θεία-Ευλαλία ήταν μιá χοντρή γυναίκα, πολύ νοικοκυρά, πού είχε τó πλατύ στήθος της πάντα γεμάτο βελόνες και καρφίτσες σάν πελότα. Στή γιορτή της έκαμε μιá ωραία τούρτα, στολισμένη με φρούτα γκλασέ. Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα πέτυχαν μιá στιγμή τή θεία πού κοιμόταν στήν πολυθρόνα της, κουρασμένη από τις έτοιμασίες. Σιγά-σιγά, προσέχοντας μή τήν ξυπνήσουν, οι κατεργάρες της πήραν όλες τις βελόνες και τις καρφίτσες από τó στήθος της. Και με χαρά, έτρεξαν ίσια στήν τραπεζαρία, όπου ή τούρτα περιμενε τούς επισκέπτες.

Μά γιατί; τί σκοπό είχαν; Αυτό θά τó μάθετε μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νουβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Νίλς Χόλγκερσον, ὁ ἥρωας αὐτῆς τῆς ἱστορίας, εἶναι ἕνα χωριατόπουλο ἀπὸ τὸ Βεσβεμμενχέγκ τῆς Σουηδίας, πολὺ ἀτακτο παιδί καὶ πολὺ σκληρὸ στὰ ζῶα. Μία μέρα ἡ ἀταξία του ἐφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ πειράξη, σὲ ὥρα πού ἔλειπαν οἱ γονεῖς του, τὸ ἀγαθοποιὸ πνεῦμα τοῦ σπιτιοῦ, τὸν μικρὸ Νάνο πού βρισκεται σὲ κάθε Σουηδικῷ σπίτι καὶ τὸ προστατεύει. Ὁ Νάνος, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν μαγεύει, τὸν κάνει δηλαδὴ κ' αὐτὸν Νάνο. Τοῦ δίνει ὅμως καὶ ὅλα τὰ χαρίσματα πού ἔχει αὐτὸς ὁ ἴδιος, δηλαδὴ τὸν κάνει νὰ καταλαβαίνει τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ζώων, καὶ νὰ βλέπει στὸ σκοτάδι. Ἔτσι ὁ μικρὸς Νίλς, ἐνῷ βγαίνει ἀπελπισμένος στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, ἀκούει τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ, τὰ ἀγριόχηνες, νὰ περνῶν ἀπὸ πάνω καὶ νὰ προσκαλοῦν τὰ κατοικίδια πουλιὰ στὸ ἀνοιχτάκι τοῦ ταξίδι τους πρὸς τὰ βορεῖνά, καὶ βλέπει τὸ μεγάλο ἀσπρὸ χήνου τοῦς νὰ ἐτοιμάζονται νὰ πετάξῃ μαζί τους. Ὁ Νίλς τρέχει γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ μὴν τοὺς φύγει, ἀλλ' ἔχει ξεχάσει ὅτι εἶναι πιά μικρὸς Νάνος καὶ δὲν ἔχει δύναμι νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἔτσι παρασύρεται μαζί του στὸν ἀέρα. Κι' ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ θαυμαστὸ ταξίδι του. Ὁ μικρὸς Νίλς Χόλγκερσον φιλιώνεται μὲ τὸν Φίλιππα, τὸν ἀσπρὸ χήνου καὶ μὲ τὴν Ἀκκα, τὴν γοιὰ χήνα πού διευθύνει τὸ κοπάδι, καὶ ἀποφασίζει νὰ κάνει μαζί τους ὁλόκληρο τὸ ταξίδι ὡς τὴ Λαπωνία, περνώντας πάνω ἀπὸ τὴ Σουηδία.

Τὴν ὥρα τοῦ ταξίδι! Πόσο εἶναι διασκεδαστικὸ γιὰ τὸν Νίλς νὰ πετᾷ ψηλὰ στὸν ἀέρα, καθισμένος στὴ ράχη τοῦ χήνου του! Ἀλλὰ καὶ πόσοις κινδύνους διατρέχει τώρα πού εἶναι τόσο μικρὸς! Καὶ πρῶτα κινδυνεύει νὰ φαγοῦν κ' αὐτὸς μὲ τὶς ἀγριόχηνες ἀπὸ τὴν κυρὰ-Μαριώ, τὴν ἀλεπού, πού φουρκίζεται τόσο ἐπειδὴ τὶς ξέφυγαν, ὥστε ἀποφασίζει νὰ τὶς κυνηγήσῃ σ' ὅλη τὴ Σουηδία. Κι' οἱ ἀγριόχηνες, γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγουν, ἀναγκάζονται νὰ κάνουν μιά μεγάλη λοξοδρομία στὸ ταξίδι τους. Ὑστερὰ πέφτουν μέσα στὴν οὐμὴ καὶ κινδυνεύουν νὰ πνιγῶν, ἀλλὰ καταφεύγουν σ' ἕνα ἐρημονήσι, ὅπου βρῖσκουν μιά μικρὴ ἀγριόχηναν, τὴν Ἀβροπούπουλη, πού εἶχε μείνει πίσω ἀπ' τὸ κοπάδι τῆς, καὶ τὴν πέρνουν στὸ δικό τους.

Ὑστερὰ, τὸν Νίλς τὸν κακόμοιρο τὸν κλέβουν οἱ καρακάξες καὶ τὸν βάζουν μὲ τὴ βία νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ἕνα τσουλάκι μὲ νομίσματα. Θὰ τὸν σκοτώσαν κιόλας, ἀν δὲν πρόφθαινε νὰ χωθῇ μέσα σὲ μιά ἐρημὴ καλύβα πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν πού ὁ Νίλς, χωρὶς νὰ θέλει, ἔβαλε φωτιά στὴν καλύβα τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἔμπαιναν μέσα δύο παιδιὰ, δύο παλιοὶ του φίλοι, ἡ Αἰζα καὶ ὁ Μάτα, πού ἔβρισκαν μαζί του χήνες στὸ χωριό του καὶ πού ξαναγύριζαν πίσω στὴν πατρίδα τους καὶ στὸ σπίτι τους.

Τότε ὁ Νίλς συλλογίστηκε πὺς δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἐξευτελισμὸς γι' αὐτὸν παρὰ νὰ τὸν ἔβλεπαν αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ στὴν τσιγγιή του τὴν κατάσταση, καὶ εὐχάρησε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά νὰ ξαναγίνῃ ἀνθρώπος. Πῶς θὰ ξαναγίνῃ ὅμως; Αὐτὸ ὁ Νίλς τὸ εἶχε ἀκούσει ἕνα βράδι νὰ τὸ λέει μιά κουκουβάγια σὲ μὴν ἄλλῃ: Τότε μόνο ὁ Νίλς θὰ ξαναπαίρνει τὴν ἀνθρώπιν μορφή, ὅταν θὰ εἶχε φροντίσει νὰ μὴν πάθῃ τίποτε ὁ ἀσπρὸς χήνος του καὶ θὰ

τὸν γύριζε πίσω στὸ χωριό του σῶο καὶ ἀβλαβῇ.

Τώρα οἱ ἀγριόχηνες, πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ Σουηδία, βρῖσκονται στὸ δάσος τοῦ Κολμαϊρντεν, ὅπου ζοῦν δύο στενοὶ φίλοι, ὁ Κάρρ καὶ ὁ Σταχτερός, πού ἴσια-ἴσια διηγώμαστε τὴν ἱστορία τους. Ὁ Κάρρ εἶναι ἕνας σκύλος κ' ὁ Σταχτερός εἶναι μιά ἀλχη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀλχη μιά μέρα σκότωσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, μιά νεροφίδα, ὁ ἀντρας τῆς νεροφίδας αὐτῆς, ὁ Ἀβρό-θητος, ἔβαλε τὶς κάμπιες νὰ οἰμαῖζον ὅλο τὸ δάσος κ' ἐδήλωσε ὅτι τότε μόνο θὰ τὸ ἐσωθεῖ, ὅταν ὁ Σταχτερός πῆγαινε ἐξορία στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ βουνοῦ. Οἱ ἀνθρωποὶ βάζουν τὰ δυνατά τους νὰ σώσουν τὸ δάσος, ἀλλὰ δὲν τὸ καταφέρνουν, καὶ τότε ὁ Σταχτερός, γιὰ νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀποφασίζει νὰ ἐξοριθῇ καὶ νάφῃ τὸν φίλο του τὸν Κάρρ μονάχο.

Περπατώντας στὸ δάσος γιὰ τελευταία φορὰ, ὁ Κάρρ κ' ὁ Σταχτερός ἀπαντοῦν τέσσερις γοιῖς ἄλλες ἀρσενικές: τὸν Μεγαλόπρεπο, τὸν Γιγαντοδύναμο, τὸν Ἀνεμοχαίτη καὶ τὸν Τυρτόραχο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἱστορία τοῦ Κάρρ καὶ τοῦ Σταχτεροῦ
(συνέχεια)

Τοὺς πλησίασαν σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοὶ ὁ ἕνας ὑστερ' ἀπ' τὸν ἄλλον.

Ὁ Νίλς σκοτώνει τὸν Ἀβρόθητο.

— Καλημέρα σας, τοὺς φώναξε ὁ Σταχτερός.

— Καλημέρα, ἀπάντησαν οἱ ἄλλες. Σὲ ζητούσαμε, Σταχτερέ, γιὰ νὰ σκεφθῶμε μαζί σου τί θὰ κάνουμε γιὰ τὸ δάσος.

— Τὸ πράγμα ἔχει ἔτσι, εἶπε ὁ Γιγαντοδύναμος. Ἐφθασε ὡς τ' αὐτιά μας ὅτι ἐδῶ στὸ δάσος ἔγινε ἕνα ἐγκλημα, καὶ ἐπειδὴ δὲν τιμωρήθηκε ὁ ἐνοχος, εἶναι ὅλο τὸ δάσος καταδικασμένο στὴν καταστροφή.

— Τί ἐγκλημα ἔγινε; ρώτησε ὁ Σταχτερός.

— Ἐνας κάτοικος τοῦ δάσους σκότωσε ἕνα ἀδύνατο ζῶο πού δὲν μπορούσε νὰ τοῦ κάνει τίποτε κακό. Αὐτὸ ἔμεινε ἐδῶ τὸ λέμε ἐγκλημα.

— Καὶ παιδὲς μπόρεσε νὰ κάνει ἕνα τέτοιο πράγμα; ρώτησε ὁ Σταχτερός.

— Μιά ἀλχη τὸ ἔκανε. Καὶ τώρα θέλουμε ἐμεῖς νὰ σὲ ρωτήσουμε μήπως τὴν ξέρεις.

— Ὁχι, δὲν ἔχω ποτέ μου ἀκούσει ὅτι μιά ἀλχη ἐσκότωσε ἕνα ἀδύνατο ζῶο.

Ὁ Σταχτερός ἄφησε τοὺς ἄλλους

καὶ προχώρησε μακρύτερα μὲ τὸν Κάρρ. Τώρα ἦταν ἀκόμη πὺς σιωπηλὲς ἀπὸ πρὶν καὶ περπατοῦσε μὲ σκυφτὸ κεφάλι. Σὲ λίγο πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὴ Σφυρίχτρα, τὴν ὁχιά πού βρισκόταν ἐκπλωμένη πάνω σὲ μιά πέτρα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Σταχτερός πού ἐξ αἰτίας του καταστράφηκε τὸ δάσος, σφύριξε ἡ ὁχιά.

Ἀλλ' ἡ ὑπεμονὴ τοῦ Σταχτεροῦ εἶχε πιά ἐξαντληθεῖ. Στάθηκε μπρὸς τὴν ὁχιά καὶ σήκωσε τὸ μπροστινὸ του πόδι.

— Ἐχεις σκοπὸ νὰ μὲ σκοτώσῃς σὰν τὴ νεροφίδα, τὴ γυναῖκα τοῦ γέρο-Ἀβρόθητου; φώναξε ἡ Σφυρίχτρα.

— Ἐγὼ δὲν σκότωσα ποτέ μου μιά νεροφίδα, εἶπε ὁ Σταχτερός.

— Ναί, τὴν πρώτη μέρα πού βγήκες στὸ δάσος, σκότωσες τὴ νεροφίδα, τὴ γυναῖκα τοῦ Ἀβρόθητου.

Ὁ Σταχτερός ἐστρίψε γρήγορα καὶ πλησίασε τὸν Κάρρ. Ἐξαφνα στάθηκε.

— Κάρρ, εἶπε, ἀλήθεια, τόκαμα αὐτὸ τὸ ἐγκλημα. Σκότωσα ἕνα ἀδύνατο ζῶο. Ἐγὼ εἶμαι, Κάρρ, ὁ ὑπαίτιος πού

καταστράφηκε τὸ δάσος. Ἐγὼ εἶμαι!..

— Τί λές ἐκεῖ; τὸν διέκοψε ὁ Κάρρ.

— Πές στὸ νερόφιδο τὸν Ἀβρόθητο, ἐξακολούθησε ἡ Ἀλχη, ὅτι ὁ Σταχτερός λήψε κιόλα θὰ φύγῃ γιὰ τὴν ἐξορία.

— Ποτέ μου δὲν θὰ πῶ ἕνα τέτοιο πράγμα, φώναξε ὁ Κάρρ. Τὸ βουνὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος τόπος γιὰ τὶς ἄλλες.

— Νομίζεις ὅτι μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, πού ἔχω φέρε μιά τόσο μεγάλη καταστροφή; ἀπάντησε ὁ Σταχτερός.

— Μὴ βιάζεσαι τόσο. Περμένε ὡς αὔριο πρωτοῦ νὰ λάβῃς μιά ἀπόφαση.

— Ἐσὺ ὁ ἴδιος μ' ἐδίδασκες ὅτι ἡ ἀλχη εἶναι ἕνα μὲ τὸ δάσος, εἶπε ὁ Σταχτερός. Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια χωρίστηκε ἀπὸ τὸν Κάρρ.

Ὁ Κάρρ γύρισε στὸ σπίτι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ συνομιλία του μὲ τὴν ἀλχη τὸν εἶχε ἀνησυχήσει, γύρισε τὴν ἄλλη μέρα στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ τὸν Σταχτερό. Ἀλλὰ ἡ ἀλχη δὲν βρισκόταν πούθεν καὶ ὁ Κάρρ δὲν χρειάστηκε νὰ ψάξῃ πολλή ὥρα. Κατάλαβε ἀμέ-

σως ὅτι ὁ Σταχτερός εἶχε κρατήσει τὸ λόγο του καὶ εἶχε πάει στὴν ἐξορία.

Ἐνῷ ὁ Κάρρ περιδιάβαζε βυθισμένος στὶς σκέψεις του, εἶδε ἔξαφνα τὸν δασοφύλακα πού στεκόταν κάτω ἀπ' ἕνα δέντρο καὶ τὸ κοίταζε.

— Τί κοιτᾷ; τὸν ρώτησε ἕνας πού στεκόταν δίπλα του.

— Δὲν βλέπεις πού στὶς κάμπιες ἔπεσε ἀρρώστια;

Ὁ Κάρρ ἐννοίωσε μεγάλη ἐκπληξή ἀκούγοντας αὐτό. Περισσότερο ἔμωσε τὸν ἕκανε ν' ἀπορῇ ἡ σκέψη: πού βρῆκε τὸ νερόφιδο τὴ δύναμι νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Καὶ τώρα ὁ Σταχτερός θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐξόριστος, γιατί τὸ νερόφιδο αὐτὸ δὲν θὰ φοβοῦσε βέβαια ποτέ.

Ἐνῷ ὁ Κάρρ ἦταν ἔτσι καταλυπημένος, πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του μιά ιδέα πού τὸν ἔκανε νὰ παρηγορηθῇ λιγάκι.

— Τὸ νερόφιδο δὲν εἶναι ἀνάγκη βέβαια νὰ πεθάνῃ ἀπὸ γερᾶματα, σκέφθηκε. Δὲν θὰ βρῖσκεται ὅλη ὥρα προφυλαγμένο κάτω ἀπὸ τὶς ρίζες. Ἀς ἐξολοθρεύσῃ πρῶτα τὶς κάμπιες, κ' ἐγὼ γνωρίζω ἕναν πού θὰ τοῦ δάγκανε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τὸ λαιμό.

Ἀλήθεια, στὶς κάμπιες εἶχε πέσει ἀρρώστια, ἀλλὰ τὸ πρῶτο καλοκαίρι δὲν ἔκανε καὶ μεγάλη θραύση. Μόλις φανερώθηκε, ἀμέσως βγήκαν οἱ νέες κάμπιες καὶ ἦταν πολὺ περισσότερες ἀπὸ πρὶν. Τοῦτο τὸ καλοκαίρι θὰ γινόταν ἀκόμη μεγαλύτερη καταστροφή.

Ἡ καταστροφὴ ἦρθε, ὅχι ὅμως γιὰ τὸ δάσος μοναχά, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς κάμπιες τὶς ἴδιες. Ἡ ἐπιδημία ξακολούθησε γρήγορα ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο

στὸ ἄλλο. Οἱ ἀρρωστές κάμπιες δὲν ἔτρωγαν πιά. Σκαρφάλωναν στὶς κορυφὰς τῶν δέντρων καὶ ἐκεῖ φοβοῦσαν. Οἱ ἀνθρωποὶ ἐννιωθὰν μεγάλη χαρὰ βλέποντας τὶς κάμπιες νὰ φοβοῦν. Ἀλλ' ἀκόμη μεγαλύτερη χαρὰ ἐννιωθὰν τὰ ζῶα. Ὁ Κάρρ γύριζε κάθε μέρα μὲς στὸ δάσος καὶ συλλογίζεταν τὴ στιγμή πού θὰ μπορούσε νὰ πνίξῃ τὸν γέρο-Ἀβρόθητο.

Οἱ κάμπιες ὅμως εἶχαν ἐκπλωθεῖ μέσα στὸ δάσος σὲ ὁλόκληρα χιλιόμετρα κ' οὔτε αὐτὸ τὸ χρόνο δὲν ἀρρώστησαν ὅλες. Πολλὲς ἔμειναν στὴ ζωὴ κ' ἔγειναν πεταλούδες.

Ἀπὸ τὰ πεδημητικὰ πουλιὰ μάθαινε ὁ Κάρρ ὅτι ὁ Σταχτερός ζοῦσε καὶ τοῦ ἔστειλε χαίρετριά. Τὰ πουλιὰ ὅμως ἔλεγαν ἐμπιστευτικὰ στὸν Κάρρ ὅτι τὸν Σταχτερό τὸν εἶχαν πολλὲς φορές κυνηγήσει οἱ κυνηγοί, κ' ὅτι μὲ μεγάλῃ δυσκολία κατόρθωσε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του.

Τὸν Κάρρ τὸν ἔτρωγε ἡ στενοχώρια καὶ ἡ λύπη κ' ὁ κατῆρος γιὰ τὸν Σταχτερό. Ἀλλὰ δύο χρόνια θὰ περιμενε ἀκόμη. Ὡς τότε θὰ εἶχαν ἐξολοθρευτεῖ οἱ κάμπιες.

Μόλις λοιπὸν ἄκουσε ὁ Κάρρ ὅτι τὸ δάσος δὲν ἔχει πιά κανένα κίνδυνο, βγήκε ἀμέσως στὸ κυνήγι γιὰ νὰ πνίξῃ τὸν Ἀβρόθητο. Ἀλλὰ ὅταν ἐφθασε στὸ δάσος, ἔκανε μιά φοβερὴ ἀνακάλυψη: δὲν μπορούσε πιά νὰ κυνηγήσῃ, δὲν μπορούσε πιά νὰ τρέξῃ οὔτε νὰ μυριστητὴ τὸν ἐχθρό του, δὲν μπορούσε πιά οὔτε νὰ ἰδῇ. Μὲ τὰ χρόνια εἶχαν ἔρθει καὶ τὰ γερᾶματα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβαινε εἶχε γεράσει. Δὲν μπορούσε πιά νὰ πνίξῃ οὔτε ἕνα νερόφιδο. Δὲν ἦταν πιά ἱκανὸς νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Σταχτερό ἀπὸ τὸν ἐχθρό του!

Ἡ ἐκδίκηση.

Ἐνα ἀπόγεμα ἡ ἀγριόχηναν Ἀκκα κατέβηκε μαζί γιὰ τὸ κοπάδι τῆς στὶς ὄχθες μιᾶς μικρῆς λίμνης. Οἱ χήνες βρῖσκονταν ἀκόμη στὸ Κολμαϊρντεν ἀλλ' εἶχαν ἀφήσει πίσω τους τὸ Ὄστγκαϊτλαντ καὶ ἦσαν στὸ Σαϊρμλαντ.

Ἡ ἀνοίξη εἶχε ἀρχίσει ἀκόμη νὰ φανῇ σ' αὐτὸ τὸ ὄρεινὸ μέρος καὶ ἡ λίμνη ἦταν σχεδὸν ὅλη παγωμένη, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ τμήμα κοντὰ στὶς ὄχθες. Οἱ χήνες βεσπότηχτηκαν ἀμέσως μέσα στὸ νερό γιὰ νὰ πάρουν τὸ λουτρό τους καὶ γιὰ νὰ βροῦν τροφή. Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ὅμως εἶχε χάσει ἔκκεινο τὸ ἀπόγεμα τὸ τόσκαρό του καὶ τριγύριζε ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς λίμνης καὶ ἔψαχνε μήπως βρῇ καμμιά φλούδα γιὰ νὰ δέσῃ τὸ γυμνὸ τοῦ πόδι.

Ὁ Νίλς ἀναγκάστηκε νὰ τραβήξῃ μακριὰ ὥσπου νὰ βρῇ κάτι πού νὰ τοῦ κάνει, καὶ ἀρχισε νὰ κοιτάξῃ μὲ ἀνησυχία γύρω του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΨΙΤ, ΠΑΛΙΟΓΑΤΑ!

Ὁ κ. Ξερόπουλος εἶναι ἀρκετὰ μύωψ... Ἐνα βράδυ, σχεδὸν στὰ σκοτεινά, μπαίνει στὴν κἀμαρά του καὶ βλέπει, στὴ μέση τοῦ κρεββατιοῦ, κουλουριασμένη τὴ μαύρη γάτα νὰ κοιμάται.

— Ψιτ, παλιόγατα! κάνει εὐθύς.

Καὶ τῆς δίνει μιά σπρωξιά.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξή του, ὅταν μὲ τὴ σπρωξιά, βλέπει τὴ μαύρη γάτα νὰ πετιέται ὡς τὸ ταβάνι σὰν πούπουλο κ' ἀπὸ κεῖ νὰ πέφτῃ ἴσια καὶ νὰ μὲνῃ ἀκίνητη στὸ πάτωμα!

Πλησιάζει, κοιτάζει καὶ... τί νὰ ἰδῇ; Ἦταν τὸ καινούριο καπέλλο τῆς γυναικας του, ὅτι τῆς τῶχε στείλει ἡ καπελλοῦ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΟΣ

Λέει ὁ Λύχνος, σὰν παπούς, Μὲ ἀπονήρευτους σκοπούς, Στάστερόφωτά του ἐγγόνια, Δυὸ λαμπιόνια:

«— Βλέπετε καὶ σεῖς, παιδιὰ,

Πόσο μὲ ἀπονη καρδιά,

Μ' ἔχουν περιφρονῆμένο

Καὶ ἀφημένο

Δίχως λάδι καὶ φυτίλι!

Ἐνῷ ἐκεῖνο τὸ καντήλι

Τὸ γερμίζον ὡς τὰ χεῖλη

Καὶ ἀγρυπνο τοῦ δίνουν φῶς.

Κι' ὅμως! εἶχα φωτισμένο

Τόσα χρόνια

Τοὺς παπούδες τους κ' ἐγγόνια!

— Τὸν καίμένο!

Φώναξαν τὰ δύο λαμπιόνια...

Μὰ ἕνας γέροντας σοφός

Τοῦ ἀπαντᾷ: «— Λύχνε μου, αὐτὸ

Κρεμασμένο

Στὴν εἰκόνα γελαστό,

Τὸ ἀγιο φῶς του πάντα ρίχνει

Στὸν γλυκύτατο Χριστό

Τὴν ἀγάπη μας νὰ δείχνῃ

Σὺ ὅμως εἶσαι... περιττό

Τώρα πιά, ὅπως τόσοι Λύχνοι!

Ἐπείτες, 1927

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ περνᾷ κανεὶς ἕνα ποτάμι ὅταν δὲν ὑπάρχῃ γεφύρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἐπάνω στίς ἀπόκρημνες ἀκτὲς τοῦ Δοῦβρου, ἀγγλικῆς πόλης ἀντίκρου στὸ Καλαί, σωζόταν ἀκόμη στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰώνα, ἓνας παλιὸς ψηλὸς πύργος, χτισμένος ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ βασιλιά Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητῆ, πού ἦταν γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα Πύργος τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ, δηλαδὴ τῆς Λευκῆς Πύλης.

Τὸ τετράγωνο πυργικὸ δόρυμά του, νορμανδικοῦ ρυθμοῦ, καὶ τὸ περιφερικό του τείχος, λείψανα τῆς ἀρχαίᾳ κατασκευῆς του, θύμιζαν τὶς πολυτάραχες ἐκείνες ἐποχές, ὅπου οἱ ξένοι πειρατὲς ἔκαναν συχνὰ εἰσβολὰς στὴν Ἀγγλίαν, λεηλατοῦσαν τὶς πόλεις καὶ λήστευαν τοὺς κατοίκους.

Μάλιστα τὸ Δοῦβρο, πὺλ τὸ εἶχαν ὀχυρώσει οἱ Ρωμαῖοι καὶ ἀργότερα οἱ Σάξωνες, καὶ ἦταν τὸ κλειδί τοῦ βασιλείου, εἶχε λεηλατηθεῖ δύο φορές ἀπὸ τοὺς γάλλους πειρατὲς, στὸ τέλος τοῦ 13ου αἰώνα.

Μὰ ἦταν μακριὰ πᾶς ἐκεῖνοι οἱ καιροί. Τώρα οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ δὲν ἦταν ἐπὶ τοῦ κινδύνου καὶ οἱ κάτοικοι μπορούσαν ἐπιτέλους νὰ παραμελήσουν τὶς πολεμικὰς φροντίδας καὶ νὰ προσέξουν περισσότερο τὴν κοινωνικὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀνεσὶς τους.

Ἔτσι ὁ πύργος τῆς Λευκῆς Πύλης εἶχε χάσει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀγρία πολεμικὴν ὄψιν του καὶ ἡ πολυάρθρητη φρουρὰ του χρησίμευε περισσότερο γιὰ ἐπίδειξιν τοῦ μεγαλείου τοῦ πυργοδεσπότη, παρὰ γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τόπου.

Περίπερα εἶχαν προστεθῇ τὴν ἐποχὴ τῆς δυναστείας τῶν Τυδώρ καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ κτιρίου ἦταν τώρα ἀρμονικώτερη. Ἡ ταρατσα του, ἀπ' ὅπου φαίνονταν ἡ θάλασσα τῆς Μάγχης, ἔβγαζε μ' ἓνα κατηφορικὸ δρό-

μο στὸ πάρκο, γεμάτο ἀνθῶνες, στέρνες καὶ ἀναδρυτήρια. Οἱ δένδροστοιχίαις του χανόνταν μέσα στὰ σκιερὰ δάση, πὺλ περὶστοίχιζαν σὲ μεγάλη ἔκτασιν τὸν πύργον.

Ἦταν ἀπὸ τὶς ωραιότερες καὶ πλουσιώτερες ἰδιοκτησίαις τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀνῆκε στὴ λαίδην Μαργκαρέτ, χήρα τοῦ τελευταίου ἀρχοντα τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ. Εἶχε γνωρίσει γιορτὰς λαμπρὰς καὶ πολυτελεστάτας, ὅπου εἶχαν τὸ μέρος τους ἀκόμη καὶ οἱ πρίγκιπες τῆς δυναστείας πὺλ βασιλευσε. Μεγάλα κυνήγια ζωογονοῦσαν τὸ δάσος καὶ φαντασμαγορικὰς βενετικὰς γιορτὰς ἐλάμπρυναν μὲ πολύχρωμα φῶτα τὸ πάρκο καὶ τὰ νερά του...

Τώρα ὅμως κάθε λάμψη ἦταν σβυσμένη. Κυνηγετικὰς σάλπιγγες δὲν ἀντηχοῦσαν πᾶς, κονσέρτα δὲ σκόρπιζαν χαρούμενες τροφές, φῶτα δὲν ἐλάμπαν πᾶς ὅλα τὰ παράθυρα, οὔτε χρυσοστόλιστα ἀμάξια σταματοῦσαν πᾶς στὴν τιμητικὴν εἰσοδὸν...

Ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐπιδεικτικὴν καὶ πομπώδη ζωὴ, ἐπιζοῦσε μόνον τὸ θλιβερὸν πλάσιον: ἡ λαίδην Μαργκαρέτ ἀναπαυομένη τὴν ὥρην αὐτὴν πᾶς στοὺς προγόνους τῆς καὶ ὅλα ἐμοιάζαν σὰ νὰ πενθοῦσαν γιὰ τὸ θάνατό της.

Ἦταν βράδυ καὶ ἡ πρόσοψη τοῦ πύργου σκοτείνιαζε στὸ μισόφωτο. Μόνον δύο παράθυρα ἦταν φωτισμένα: τοῦ μικροῦ δωματίου, πὺλ ἡ λαίδην Μαργκαρέτ τὸ εἶχε γιὰ ἰδιαιτέρον σαλόνι της.

Οἱ τοῖχοι ἦσαν στρωμένοι μὲ πετοί, στολισμένοι μὲ σκαλιστὰ ἀραβουργήματα καὶ μὲ διάφορες παραστάσεις, πὺλ τὰ πρόσωπά τους φάνταζαν σὰ φῶτα σὰν ζωντανά. Μερικὰ ἐπιπλα χαμηλὰ καὶ ἀνετα, μαλακὰ χαλιά, ἓνα μικρὸ γραφεῖο μὲ λίγα διαλεχτὰ βιβλία, ὅλα αὐτὰ ἔδιναν στὸ δωματίον τὴν ζωὴν, πὺλ εἶχε λείψει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα διαμερίσματα τοῦ πύργου.

Πλάι στὴν πόρταν πὺλ βγάζει στὴν ταρατσα, κάθεται μὴ νὰ γυναίκα, κρατώντας στὰ γότατά της ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι ὡς πέντε χρόνων: εἶναι ἡ λαίδην Διάναν Ἐρλιγκτον, ἀνεψιὰ τῆς λαίδης Μαργκαρέτ, καὶ ἡ κόρη τῆς Νταίζης.

Τὸ σύμπλεγμα τους εἶναι θελκτικό. Ἐχουν τὸ ἴδιον ῥόδινο χρῶμα, τὰ ἴδια λεπτὰ χαρακτηριστικά, τὰ ἴδια βαθυγάλανα μάτια μὲ τὰ μακριὰ τσίνορα. Οἱ ξανθίαις μπούκλαις τῆς νεαρῆς μητέρας σμίγουν μὲ τῆς μικροῦ καὶ τὰ φορέματά τους, καμωμένα ἀπὸ τὴν ἴδια λεπτὴ μουσελίνα, δὲν ξεχωρίζουν τὸνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Σὰν ἓνα τριαντάφυλλο καὶ ἓνα μπουμπουκι, σὲν ἴδιο κλῶνον.

Ὡστόσο, ἡ λαίδην Διάναν Ἐρλιγκτον ἦταν συλλογισμένη καὶ τὸ φλόαρο κελάδημα τῆς μικροῦλας δὲν ἀρκοῦσε νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ἀπαντοῦσε ἀφηρημένη στίς ἐρωτήσεις τῆς καὶ ὕστερα ἔπεφτε πάλι στοὺς στοχασμούς της.

Μὴ βιαστικὴ βασιλικὴ διαταγὴ εἶχε κλέσει στὸ Λονδίνο τὸ ἀντρα τῆς, τὸν κόμη Ἐρλιγκτον, πὺλ κρατοῦσε ἀνώτατο ἀξίωμα στὸ ναυτικό. Ἐλεγε κάμποσες μέρες τώρα καὶ ἡ καρδιά της σφιγγόταν, καθὼς συλλογιζόταν ὅτι ἡ πρόσκλησις αὐτὴ προμνηνοῦσε ὀρισμένως κάποια καινούργια, ποῖς ξέρει πόσο μακρινὴ ἀποστολή.

Ποτὲ μὴ γυναίκα ναυτικοῦ δὲν εἶναι ὁλότελα εὐτυχισμένη. Τὴν περισσότερη ζωὴ τῆς τὴν περνᾷ σὲ μοναξιά καὶ σὲ ἀγωνιώδη ἀναμονή. Οἱ χαρὲς τοῦ γυρισμοῦ εἶναι σύντομες καὶ τὶς θολώνει πάντα ὁ φόβος τοῦ καινούριου χωρισμοῦ. Καὶ στὰ ταξίδια γίνονται τόσα καὶ τόσα πὺλ μποροῦν νὰ μεταβάλουν μὴ πρόσκαιρη ἀπουσία σὲ αἰώνιο χωρισμό.

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἱστορίας μας οἱ κίνδυνοι ἦταν ἀκόμη πῶλ μεγάλοι. Δὲν δὴν ἦσαν τότε παρὰ μόνον ἱστιοφόρα

καὶ οἱ ἀντίθετοι ἄνεμοι μπορούσαν νὰ παραπλανοῦν τὰ πλοῖα μέρες ὁλόκληρες ἢ νὰ τὰ ρίχνουν σὲ ἐπικίνδυνες θάλασσες.

Οἱ ναυτικοὶ πόλεμοι ἦταν συχνότατοι καὶ οἱ ἀπειρὲς πειρατικὲς συμμορίες πειραμόνευαν νὰ κουρσέψουν τὰ πλοῖα πὺλ γύριζαν φορτωμένα χρυσάφι ἀπὸ τὶς Ἰνδίες ἢ ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Συχνὰ μῆνες ὁλόκληροι περνοῦσαν χωρὶς εἰδησὴ ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτες, γιὰ τὰ γράμματα χάνονταν. Καὶ ὅταν ἀποχαιρετοῦσε κανεὶς, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἓνα ναυτικό, ὁ Θεὸς τὸ ἤξερε ἂν δὲν τὸν ἀποχαιρετοῦσαν γιὰ πάντα!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀνησυχίας αὐτὰς, δὴν ἦσαν καὶ ἄλλαι: Στὴν Ἀγγλίαν βασιλευσε τότε ὁ Κάρολος ὁ Α', οἱ πολιτικὲς διαμάχαις ἦταν σὲ μεγάλη ἐξέλιξη καὶ εὐκόλως μπορούσε κανεὶς νὰ προαισθανθῇ τὴν τρομερὴν καταιγίδα πὺλ ἐμελλε πὺλ γρήγορα νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ τὴν χώρα καὶ ν' ἀνατρέψῃ καὶ τὸ βασιλεῖα καὶ τὴν μοναρχία.

Οἱ θρησκευτικὲς διαφωνίαις ἔδιναν καὶ ἔπερναν. Οἱ Σκῶτοι ἦταν σκηνοίμοι στὸ πόδι, γιὰ τὸ βασιλεῖα θέλησε νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ τὴν ἀγγλικανικὴν λατρεία. Ἡ βασιλισσα Ἐρριέττα-Μαρία, κόρη τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Δ', εἶχε πείσῃ τὸν Κάρολον τὸν Α' νὰ δώσει ρητὲς ἐγγυήσεις γιὰ τοὺς καθολικοὺς τοῦ βασιλείου: αὐτὸ ὅμως εἶχε ἐρεθίσει τοὺς Πουριτανούς, κόμμα ἰσχυρὸ τότε στὴν Ἀγγλίαν, πὺλ κατηγόρησαν ἀμέσως τοὺς καθολικοὺς, ὅτι ἔκαναν συνομοσίαις κατὰ τοῦ Κράτους.

Ἐκστρατεῖαις αὐτοῦ εἶχαν γίνῃ ἡ μὴ πάνω στὴν ἄλλη, οἱ βουλὲς ἔκλειναν σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν τους, καὶ ὅλα αὐτὰ ἦταν μεγάλη πληγὴ γιὰ τὸ βασιλεῖο καὶ δὲν ἄφιναν στιγμὴν ἡσυχίας τοὺς ὑπηκόους, καὶ ἰδίως ἐκείνους πὺλ τὸ ἀξίωμα τους ἦτ' ὄνομά τους τοὺς ἔκανε ν' ἀνακατεῦνται στοὺς πολιτικούς ἢ τοὺς θρησκευτικούς ἀγῶνες.

Πῶς νὰ μὴν εἶναι λοιπὸν γεμάτη ἔγνοια ἡ νεαρὴ λαίδην, πὺλ περίμενε τὸν ἀντρα τῆς νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνο;

Ἡ μικρὴ Νταίζην βρῆσθησε πᾶς νὰ φλυαρῇ μοναχὴ τῆς, χωρὶς νὰ πέρνει καμμιὰν ἀπάντησιν καὶ ἔκλεισε καὶ αὐτὴ τὸ σταματάκι της.

Ἡ σιωπὴ αὐτῆς τῆς μικρῆς ἔκαμε τὴν λαίδην Ἐρλιγκτον ν' ἀφίσῃ τὶς ὀνειροπολήσεις της. Γύρισε καὶ κοίταξε ἔξω πὺλ νύχτωνε.

— Εἶναι ἀργά, ἀγάπη μου! εἶπε. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ πλαγιάσῃς.

Τὸ κοριτσάκι δὲν τὸ ἐννοῦσε αὐτὸ

καὶ κούνησε μὲ πείσμα τὶς ξανθὰς του μπούκλαις.

— Ὁχι, ὄχι! εἶπε. Ἀπόψε ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς, δὲ θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται, χρυσό μου, εἶπε ἡ μητέρα γλυκά. Ὁ μπαμπᾶς σου θάρθῃ πολὺ, πολὺ ἀργά. Καὶ ἀπόψε λοιπὸν, πρέπει νὰ πείς καληνύχταν στὴν εἰκόνα του. Ἐλα, νὰ σὲ χαρῶ.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα χρυσὸ μενταγιόν, κρεμασμένο στὴν ἄκρη μιᾶς ἄλυσίδας.

Τὸ κοριτσάκι ἔκαμε νὰ πιάσῃ τὸ ὠραῖο κόσμημα, πὺλ τὸ ὄρισκε τόσο κομψό: ἀλλὰ ξαφνικὰ ἄλλαξε γνώμη, γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶν τὸ κεφάλι καὶ εἶπε πάλι:

Ἡ λαίδην Ἐρλιγκτον καὶ ἡ κόρη της Νταίζην... (Σελ. 6, στ. α'.)

— Ὁχι, ὄχι, ὄχι!

— Μὰ τί λοιπὸν, Νταίζην; Δὲ θέλεις νὰ φιλήσεις τὸ μπαμπᾶ σου;

Τὸ γλυκὸ αὐτὸ μάλωμα ἡμέρεψε τὴν μικροῦλα.

— Ναί, θέλω! εἶπε, καὶ ἄπλωσε πάλι τὰ χεράκια της σὲ τὸ μενταγιόν. Ἀλλὰ θὰ μ' ἀφήσεις νὰ τ' ἀνοίξω μοναχὴ μου;

— Δὲ θὰ μπορέσεις, μικρὴ μου, εἶπε ὁ δόσολος, εἶπε χαμογελώντας ἡ λαίδην. Δὲς μου ἔδω.

Μὰ ἡ Νταίζην τῶσφιξε στὰ χεράκια της.

— Ὁχι, εἶπε, θὰ μπορέσω... τώρα ξέρω καὶ μετρῶ. Στάσου, μαμμάκα, θὰ ἴδῃς. Ἀρχίζουμε ἀπὸ πάνω, μετράμε

τέσσαρα μαργαριτάρια καὶ πατάμε τὸ πέμπτο... Ἔτσι δὲν εἶναι; Ἐνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε!.. Νὰ τὸς ὁ παπάκης!

Τὸ μικρὸ δαχτυλάκι πάτησ' ἐλαφρὰ τὸ μαργαριτάρι καὶ εὐθὺς τὸ μικρὸ ἐλατήριο ὑποχώρησε, τὸ μενταγιὸν ἀνοίξε καὶ φάνηκαν τότε δύο μικροσκοπικὰς προσωπογραφίας. Ἡ μὴ τῆς λαίδης Διάνας καὶ ἡ ἄλλη ἐνὸς νέου ἀντρα μὲ περήφανα καὶ θεληματικὰ χαρακτηριστικά καὶ μὲ βαθειὰ μαῦρα μάτια. Ἦταν ὁ Δόρδος Ἐρλιγκτον.

— Καληνύχταν, πατερούλη! ἔλεγε ἡ Νταίζην φιλώντας τρυφερὰ τὸ πορτραῖτο. Καληνύχταν, μητερούλα! εἶπε ὕστερα φέροντας τὰ χεράκια της στὴν ἄλλη προσωπογραφία.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ γύρισε καὶ κοίταξε τὴ μαμμά της μὲ ἀγάπην.

— Μὰ ἀφοῦ εἶσαι ἔδω ἡ ἴδια! εἶπε καὶ ἔπεσε στὸν λαιμό της καὶ τὴν γέμιζε φιλία.

— Φτάνει τώρα, Νταίζην! Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, ὁ μπαμπᾶς θάρθῃ νὰ σὲ φιλήσῃ εὐθὺς μόλις ἔρθῃ.

— Καὶ ἔν κοιμῶμαι καὶ δὲν τὸν ἀκούσω;

— Τότε θὰ σὲ φιλήσῃ αὔριο πολλὰς πολλὰς φορές, νὰ μὴν τοῦ ἔχεις παράπονο.

— Μὰ ἐγὼ θέλω ἀπόψε! Ἀχ, μαμμάκα. μὴ μὲ δώχνεις! Θέλω νὰ τὸν δῶ ἀπόψε!

Εἶχε ἀπλώσει τὰ χεράκια της σὰ νὰ ἰκέτευε σὲ στάση προσευχῆς, καὶ ἡ μητέρα ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ὑποχωρήσῃ. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ὁ ἀντρας της μπορούσε ν' ἀρχόταν πολὺ ἀργά καὶ ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ὑποχωρήσῃ στὸν πείσμα τῆς μικροῦλας. Φώνησε τὴν κόρη της γιὰ τελευταία φορά, εἶπε:

— Ἐλα, δὲν ἔχει ἄλλο, Νταίζην! Νὰ καὶ ἡ Μπέττη πὺλ ἦρθε νὰ σὲ πάρῃ. Καληνύχταν, ἀγά-

πη μου. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν τώρα σοβαρὴ καὶ τὸ κοριτσάκι δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρηση.

Στάθηκε νὰ τὸ φιλήσῃ ἡ μαμμά της, χωρὶς νὰ πεί τίποτε καὶ συγκρατώντας τὰ δάκρυα, πὺλ ἀνέβαιναν στὰ ματάκια της, τράβηξε κατὰ τὴν πόρταν, πίσω ἀπὸ τὴν μπόρναν.

Μὰ μόλις βγήκε ἔξω, ἔκρυψε τὸ προσωπάκι της στὰ φουστάνια τῆς ὑπερήτριας καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα.

— Νταίζην! Νταίζουλα μου! φώναζε ἡ ὑπερήτρια. Γιατὶ μοῦ κλαῖς; σὲ μάλωσαν;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

50 ΧΡΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ε το φυλλάδιον τουτο, ή Διάπλasis εισέρχεται εις τὸ 50ὸν αὐτῆς ἔτος. Ἐτσι λέει μιὰ ἐπιγραφή στὴν πρώτη σελίδα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ λέει ὅλα! Γιατὶ ποῖος, ἀκούοντας ἀπλῶς καὶ μόνο πῶς ἓνα περιοδικὸ ζῇ τώρα μισὸν αἰῶνα, δὲν θὰ συμπεράνῃ πῶς τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορίαν του, τὴν ἀξίαν του, τὸν προσορισμὸν του; Σὲ τέτοιαις περιστάσεσι, ἓνας ἀριθμὸς εἶναι πρὸ εὐγλωττοῦ ἀπὸ διὰ κερο τόμο.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς πῶ τίποτα περισσότερο. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς Διαπλάσεως σᾶς ἀφίνω καὶ τὸν κάμετε μόνοι σας. Κι' ἐρχομαι ἀμέσως σὲ θέμα τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς μου, ποὺ εἶναι ἄλλο: Γιατὶ τάχα τὰ 50 χρόνια νὰ θεωροῦνται τόσο σπουδαῖος σταθμὸς στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἑνὸς περιοδικοῦ, ἑνὸς ἰδρύματος, κι' ὅχι τὰ 48 ἢ τὰ 52; Ἡ γὰρ τὰ 100 κι' ὅχι τὰ 95 ἢ τὰ 105; Ἡ γὰρ τὰ 25 κι' ὅχι τὰ 26; — Ἐρῶ τί θὰ μοῦ ἀπαντήσετε; Τὸ 100 εἰν' ἓνας μεγάλος καὶ στοργυλὸς ἀριθμὸς. Τὸ 50 εἶναι τὸ μισὸν του καὶ τὸ 25 τὸ τέταρτον. Γι' αὐτὸ συνήθως γιορτάζονται Εἰκοσιπενταετηρίδες, Πεντηκονταετηρίδες καὶ Ἑκατονταετηρίδες. Σπάνια, ἐξαιρετικά, — καὶ ἴσως καταχρηστικά, — νὰ γιορτασθῇ μιὰ Τριακονταετηρίδα ἢ Ὀγδοηκονταετηρίδα.

Ναί, ἔχετε δίκιο. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σᾶς ξαναρωτήσω: Καὶ γιατί τὸ 100, ἢ βάζω νὰ ποῦμε αὐτῶν τῶν γιορτῶν, εἶναι ἓνας μεγάλος καὶ στοργυλὸς ἀριθμὸς; Θέλω νὰ πῶ: Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ἐπίσης μεγάλος κι' ἐπίσης στοργυλὸς καὶ τὸ 101 ἢ τὸ 99; Δὲν ἔχουν δὲ καὶ τόση διαφορὰ...

Ἐ, μὴ βιαστήτε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, γιατί κινδυνεύετε... νὰ πῆτε ἀνοησία. Αὐτὸ, παιδιὰ μου, εἶναι ἓνα ζήτημα ποὺ ἀπασχόλησε πολλοὺς φιλοσόφους. Εἶναι ὁλόκληρη φιλοσοφία. Καὶ δὲν μπορείτε νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ πῆτε τίποτα βᾶσιμον, ἂν δὲν ἔχετε κάποια στοιχεῖα. Λοιπὸν: κανένας δὲν ξέρει νὰ πῇ ἀκριβῶς γιὰ ποῖο λόγο εἶναι «στοργυλοὶ» οἱ ἀριθμοὶ ποὺ τελειώνουν σὲ μηδέν, τὸ 10, τὸ 50, τὸ 100, τὸ 200, τὸ 1000. Ἡ νὰ πῶ καλύτερα, γιὰ τί ἔγειναν στοργυλοὶ. Μετροῦμε: ἓνα, δύο, τρία... δέκα. Δὲν ξέρουμε, δὲν ἔχουμε ἄλλους ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς πρώτους ἀριθμούς. Ἐπειτα ἐξακολουθοῦμε: δέκα κι' ἓνα (ἑνδεκα), δέκα καὶ δύο (δώδεκα), δέκα καὶ τρία, δέκα καὶ τέσσαρα καὶ καθεξῆς. Μὲ ἄλλους λόγους: Σταματήσα-

με στὸ 10. Κι' αὐτὸ τὸ πῆραμε βᾶση γιὰ ὅλους τοὺς κατοπινούς ἀριθμούς ὡς τὸ ἄπειρον. Καὶ θεωροῦμε «στοργυλοὶ» ἀριθμοὶ ἐκείνοι ποὺ τελειώνουν σὲ μηδέν ὅπως τὸ 10.

Ὡστε τὸ ζήτημα, τὸ μεγάλο ζήτημα εἶναι: Γιατὶ νὰ σταματήσουμε ὡς τὸ δέκα; καὶ γιατί νὰ μὴ σταματήσουμε στὸ ἑνδεκα, ποὺ θὰ τὸ λέγαμε τότε μὲ μιὰ ἄλλη λέξη, δική του, κι' ὅχι «δέκα κι' ἓνα»; Ἀλυστο! Κι' ἔφτασαν νὰ ποῦν ὅτι ἔτσι εἶναι καμωμένο τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου: νὰ μὴν μπορῇ νὰ σὺ λ ἂ ῃ περισσότερους ἀπὸ δέκα πρωταρχικοὺς ἀριθμούς. Γιατὶ ἂν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ ἑνδεκα, — παραδείγματος χάριν — τότε οἱ «στοργυλοὶ» ἀριθμοὶ θὰ ἦσαν τὸ 11, τὸ 22, τὸ 33, τὸ 44 καὶ καθεξῆς. Καὶ ποῖος ξέρει πῶς θὰ γράφονταν καὶ πῶς θὰ λέγονταν τότε αὐτοὶ!

Θὰ σᾶς φαίνεται ἴσως παράξενο πῶς τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου — τέτοιο μυαλὸ! — δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ περισσότερους ἀπὸ δέκα πρωταρχικοὺς ἀριθμούς, ὥστε, γιὰ νὰ μετρήσῃ, ξαναγυρίζει στοὺς ἴδιους. Κι' ὅμως αὐτοὶ οἱ δέκα εἶναι καὶ... πολλοί. Δείχνουν μάλιστα τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου μπροστὰ καὶ στὰ τελειότερα ζῶα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν... οὔτε τοὺς μισοὺς. Ἡ γὰρ, παραδείγματος χάριν, μόλις μετρᾷ ὡς τὰ τρία. Καὶ τὸ ξέρουν αὐτὸ, γιατί ὅταν ἔχει περισσότερα γατάκια, — ἔξη, ἑπτὰ, — καὶ τῆς τὰ παίρνουν ἓνα-ἓνα, δὲν τὸ καταλαβαίνει ἢ μητέρα-γάτα καὶ δὲν ἀνησυχεῖ παρὰ μόνο ὅταν τῆς ἀφήσουν δύο. Τότε δηλαδὴ τὰ μετρᾷ καὶ βλέπει πῶς δὲν εἶναι σωστὰ: τῆς λείπει τὸ τρίτον. Ὅταν τῆς ἔλειψε τὸ ἕκτον, τὸ πέμπτον, τὸ τέταρτον, δὲν κατάλαβε τίποτα. Ὡστε ἂν ἢ γάτα... ἤξερε γράμματα, τὸ δέκα τῆς θὰ ἦταν τὸ τρίτον κι' οἱ «στοργυλοὶ» ἀριθμοὶ τῆς, — ποὺ ποῖος ξέρει πῶς θὰ τοὺς ἔλεγε καὶ πῶς θὰ τοὺς ἔγραφε, — θὰ ἦσαν 3, 6, 9 καὶ καθεξῆς. Πάλι καλὰ λοιπὸν ποὺ ὁ ἀνθρώπος ἔχει τὸ 10. Κανένα ἄλλο ζῶον δὲν φτάνει τόσο ψηλά!

Αὐτὰ γιὰ τὴ «στοργυλότητα». Ὅσο γιὰ τὸ «μεγαλεῖον» τῶν ἀριθμῶν ποὺ εἶπαμε, αὐτὸ πᾶν εἶναι σχετικὸ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνθρώπος ποὺ φτάνει τὰ 100 χρόνια, ἔχει σχεδὸν τὸ ρεκόρ τῆς μικροβιοβιότητος. Σταθμὸς λοιπὸν στὴ ζωὴ τὰ 100 χρόνια, σταθμὸς καὶ τὰ 50 ποὺ εἶναι τὸ μισὸν, σταθμὸς καὶ τὰ 25 ποὺ εἶναι τὸ τέταρτον. Φυσικὰ, ἂν τὸ ρεκόρ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἦταν 1000 χρόνια, οἱ ἀριθμοὶ αὐτῶν τῶν σταθμῶν θάσαν διαφορετικοί. Ὅλα, βλέπετε, στὸν κόσμον εἶναι σχετικὰ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΔΕΛΦΗ

Εἶχαμε κάποτε στὸ σπίτι μιὰν ἀδελφή. Ἦταν πολὺ ὁμορφή, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μεγάλα, γαλανὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό τῆς ἔλαμπε πάντα ἀπὸ χαρὰ κι' ἔδειχνε ἓνα κορίτσι ἀνοιχτόκαρδο, μὲ ψυχὴ γεμάτην εὐλικρίνεια καὶ καλοσύνη. Τραγουδοῦσε μὲ μιὰ φωνὴν σιγαλὴν καὶ γλυκεῖαν, καὶ πολλὰς φορὲς καθόμουν καὶ τὴν ἀκούγα, γιατί μ' ἄρσαν πολὺ τὰ τραγούδια τῆς.

Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἀκόμη, καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρον, νὰ κεντάει μὲ σκυμμένο τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι σ' ἓνα μεγάλο τελάρο. Ὅταν κεντοῦσε, ἔπερνα κι' ἐγὼ ἓνα μικρὸ σκαμνάκι, ποὺ ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ σὲ μένα, καθόμουν κοντὰ τῆς καὶ τὴν ἀκούγα ποὺ τραγουδοῦσε. Στήληνα τὰ μάτια μου πᾶν τῆς καὶ τὴν κοιτάζα ὥρες δλόκληρὴς χωρὶς νὰ μὲ κουράζει αὐτό. Κοίταξα τὰ ὠραῖα τῆς μάτια νὰ κλείνουν μεσ' στὸ ἀμυγδαλωτὸ τους σχῆμα μιὰς ἀκύμαντης θάλασσας τὰ γαλανὰ νερά. Κοίταξα ἀκόμη τὰ φουντωτὰ τῆς, κατὰξανθα μαλλιά, ποὺ κάποιες τούφες τοὺς ξέφευγαν ἀπ' τὸ χτένισμά τους κι' ἄγγιζαν ἀπαλὰ τὰ ὀροσερὰ μάγουλά τῆς.

Τὴν ἀγαποῦσαμε ὅλοι στὸ σπίτι τὴν ἀδελφή κι' ἀπ' ὅλους περισσότερο ἐγὼ. Πολλὰς φορὲς τῆς εἶχα δεῖξει τὴν προτίμησή μου καὶ τὴν ἀγάπην μου.

Κανέναν ἄλλο δὲν ἀφίνα νὰ μὲ διαβάξῃ τὸ βράδυ καὶ μὲ κανέναν ἄλλο δὲ μάθαινα τὸ μάθημά μου τόσο καλὰ.

Εἶχα τότε ἀκόμη κι' ἓνα μικρότερό μου ἀδελφόν, ποὺ τὸν ζήλευα τρομερὰ ὅταν ρωτοῦσε τὴν ἀδελφήν μου πόσο τὸν ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ τ' ἀποκρινόταν ὡς τὸν οὐρανόν. Τότε πῶς μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι μ' ἀγαποῦσε μένα περισσότερο, ὅπως μοῦ λεγε, ἀφοῦ τὸ μικρὸν μου ἀδελφὸν τὸν ἀγαποῦσε «ὡς τὸν οὐρανόν»; Καταλάβαινε ὅμως τὸ παράπονόν μου αὐτὸ καὶ κατόπιν, ὅταν μέναμε οἱ δύο, μοῦ λεγε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζηλεύω, γιατί ἂν ἔλεγε στὸ μικρὸν ἀδελφόν ὅτι τὸν ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ μένα, τὸ κάναε. ἐπειδὴ ἦταν μικρότερος αὐτός.

Καθόμαστε στὴν κάμαρά τῆς, μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἔφερεν τὴ λάμπα κοντὰ μας καὶ τότε ἐγὼ ἀνοίγα τὸ βιβλίον μου στὴ σελίδα ποὺ εἶχα μάθειμα.

Γέρναμε τότε κι' οἱ δύο τὰ κεφάλια μας κάτω ἀπ' τ' ἀμπαζοῦρ τῆς λάμπας καὶ διαβάξαμε πρῶτα μαζὶ τὸ καίμενο. Ἐπειτα μοῦ τὸ διάβαζε πολλές φορὲς, μόνῃ τῆς. γιὰ νὰ μοῦ δεῖξει πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ διαβάξω κι' ἐγὼ. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔμενα εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Ἐκείνο ποὺ ἀντηχοῦσε σὰ γλυκεῖαν μουσικὴν στ' αὐ-

τιά μου καὶ φαίνονταν τόσο ὠραῖο ὅταν τὸ διάβαζε ἢ ἀδελφή μου, γινόνταν τόσο ἀσχημὸ καὶ τόσο ἀδιάφορο ὅταν τὸ διάβαζα ἐγὼ. Κάπου κάπου μᾶς ἔδανε ἢ δασκάλῃ μου νὰ μάθουμε κανένα μικρὸ ποίημα τοῦ βιβλίου «ἀπέξω» — ὅπως λέγαμε τὴν ἀποστήθιση. Μὲ δύο-τρὲς φορὲς ποὺ τὸ διάβαζε ἢ ἀδελφή μου, τὸ μάθαινε ἀπέξω καὶ μοῦ τὸ ἀπήγγελε μὲ τὴ γλυκεῖαν τῆς φωνή. Τὸ μάθαινα κατόπιν κι' ἐγὼ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸ ἀπαγγεῖλω ὅπως αὐτὴ.

Εἶχε τελειώσει ἢ ἀδελφή μου τὸ Ἀρσάκειο κι' ἤξερε ἓνα σωρὸν πράγματα. Ἦξερε καὶ κάτι ὠραῖες ἱστορίες ποὺ μᾶς τις ἔλεγε τὰ βράδια τοῦ χειμῶνα, ὅταν περιμέναμε τὸ μπαμπὰ νὰ ρθῇ ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

Τὲς περισσότερες ὥρες, καθόταν στὴ συνηθισμένη τῆς θέσῃ, κοντὰ στὸ παράθυρον τῆς κάμαρᾶς τῆς, καὶ κεντοῦσε. Εἶχε ἓνα μπαούλο κεντήματα ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ γέμιζε. Μιὰ μέρα πῆγα κοντὰ τῆς καὶ τὴ ρώτησα τί κεντάει.

— Εἶναι τὰ προικιά μου, μοῦ λέει. Δὲν εἶχα ἀκούσει ἄλλη φορὰ μοῦ αὐτὴ τὴ λέξη κι' ἀπόρησα.

— Τί θὰ τὰ κάνεις;

— Ὅτὰ τὰ πᾶρω στὸ σπίτι μου, μεθαύριο ποὺ θὰ παντρευθῶ.

— Ὡστε θὰ παντρευτῆς;

Δὲν περίμενα πᾶν ἀπάντησιν. Ἐφυγα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, πῆγα πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα — ὅπως συνήθιζα — κι' ἔκλαψα πικρά. Ἀκούσε τ' ἀναφυλλητό μου κι' ἤρθε καὶ μὲ πῆρε κοντὰ τῆς. Μὲ καλόπιασε μὲ χίλια δὺο τρυφερὰ λόγια καὶ μοῦπε ὅτι ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ δὲ θὰ παντρευόταν ποτέ, ἀλλὰ ὅμως πάντα μαζὶ μου. Μοῦ δῶσε μάλιστα τὸ δικαίωμα, ἂν ἐρχόταν κανεὶς νὰ τὴν πάρει, νὰ τὸν τρυπήσω μὲ τὸ σπαθί μου. Ἡσύχασα τότε.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, τὰ χρόνια περνοῦσαν ἢ ἀδελφή μου εἶχε γίνει εἰκοσιδύο χρονῶν κι' ὅταν παρυσιαστικῶς τότε ἓνας καλὸς νέος ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν, πλούσιος, παντρευτῆκε. Ἀπ' ὅτι εἶχα καταλάβει τότε, ἢ μαμμὰ, μ' ὅλο ποὺ συμπαθοῦσε αὐτὸ τὸ νέο, δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσουμε τὴν ἀδελφήν μου, γιατί λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμον θὰ τὴν ἔπερνε μαζὶ του στὴν Ἀμερικὴν. Τέλος πάντων ὑποσχέθη αὐτός ὅτι μετὰ δὺο-τρία χρόνια θὰ γυρίει «νὰ ἔγκατασταθῇ» στὴν Ἑλλάδα κι' ἔτσι μιὰ μέρα γέννηε ὁ γάμος. Ὅταν εἶδα τὴν ἀδελφήν μου, ντυμένην στὰ ὀλόλευκα, νὰ κάθεται κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς, μ' ἔπιασε τὸ παράπονον, πῆγα κοντὰ τῆς καὶ τὴν περακαλοῦσα κλαίγοντας νὰ μὴ παντρευτῇ. Μὲ φίλησε στὸ κεφάλι καὶ μ' ἔβαλε στὰ γόνατά τῆς. Μοῦπε

τότε στ' αὐτὴ πῶς δὲ μπορούσε νὰ μὴ παντρευτῇ κι' ὅτι καὶ παντρεμμένη θάρχοταν κίθε μέρα στὸ σπίτι.

Κι' ἐρχόταν σχεδὸν κάθε μέρα. Πρὶν ἀνεβῇ τὴ σκάλα, κατέβαινα κάτω, κρεμόμουνα στὸ λαιμό τῆς κι' ἀνεδί-ναμε μαζί.

Μὰ ἔφτασε γρήγορα ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἔφευγε μὲ τὸν ἄντρα τῆς γιὰ τὴν Ἀμερικὴν. Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα κι' ὅταν τὴν παραμονὴν μοῦφερε μιὰ σακούλα καραμέλλες καὶ μοῦ τόπε, πέταξα χάμω τὲς καρχμέλλες, κρεμάστηκα στὸ λαιμό τῆς κι' ἔκλαψα ὥρα πολλή, πικρὰ ὅλες τὲς ὑποσχέσεις τῆς ὅτι θὰ γύριζε γρήγορα καὶ θὰ μοῦ φερεν ἓνα σωρὸν ὠραῖα πράγματα.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρεθήκαμε ὅλοι στὴν προκουαία.

Ἐδρεχε ὅταν κατεδήκαμε ἀπ' τὴν

χαίρετον μὲ τὰ μαντήλια. Ποῖο τάχα νάταν τῆς ἀδελφῆς; Προσπάθησα νὰ ξεχωρίσω μὰ δὲ μπόρεσα. Σὲ λίγο δὲ φαίνονταν ἀπ' τὸ βαπόρι παρὰ ἓνα μικρό, μαῦρο σημάδι στὸν ὀρίζοντα. Μπήκαμε στὴν ἄμαξιν γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι. Τότε πρόσεξα ὅτι ἔκλαιγε ἢ μαμμὰ κι' εἶδα τὰ μάτια τοῦ μπαμπὰ δακρυσμένα.

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια καὶ πολλὰ πράγματα ἄλλαξαν στὸ σπίτι μας. Μιὰ μέρα ἀκούστηκε καὶ τὸ κλάμα τοῦ καινούργιου ἀδελφοῦ. Βρεθήκαμε ἔτσι τρία ἀδελφὰ πάλιν, ὅπως πρὶν φύγει ἢ ἀδελφή. Κατόπιν ἐγὼ μεγάλωσα, τελείωσα τὸ γυμνάσιον καὶ πῆγα στὴν Ἀθήνα, στὸ Πανεπιστήμιον.

Κάθε μῆνα — κάνει τόσες μέρες νάρθη ταχυδρομεῖο ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν —

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΟΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΚΟΥΛΑ Ι. ΠΑΓΙΑΤΑΚΗ, Φωτ. Σάμη (Κεφαλληνίας). Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Λόσεων. — 2. ΜΑΚΝΤΟΦ, Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς. — 3. ΣΟΦΙΑ Δ. ΒΑΡΑΓΚΗ, Χίον, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 25ου Διαγωνισμοῦ Ἐξαποθέματος.

ἄμαξιν κι' ἀνοῖξαν ὅλοι τὲς ὀμπρέλλες τους. Τὸ μεγάλο βαπόρι ποὺ θάπερνε τὴν ἀδελφήν μου στὰ ξένα, στεκόταν λίγες ὀργυρὲς μακριὰ. Τὸ κοιτάζα σὰν ἔχθρὸν ποὺ θὰ μοῦπερνε ὅτι ἀγαποῦσα καὶ τρώμαζα ὅταν σφύριζε δυνατὰ. Ἦταν καιρὸς νὰ μαρκαρεστοῦν οἱ ἐπιβάτες. Ἦλθε ἢ στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Φιλήθηκε ἢ ἀδελφή μὲ τὴν μαμμὰ καὶ τὸ μπαμπὰ, φίλησε τὸ μικρὸν ἀδελφόν κι' ἔπειτα μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ἐκλαιγα σιγαλὰ καὶ τὰ δάκρυά μου στάζαν στὸ φόρεμά τῆς. «Νὰ λοιπὸν ποὺ θάφευγε καὶ θὰ μ' ἀφίενε μοναχόν.» Τότε ὁ βαρκάρης τοὺς φώναξε πῶς σὲ δέκα λεπτὰ θάφευγε τὸ βαπόρι κι' ἔπρεπε νὰ κάνουν γρήγορα. Μπήκαν στὴ βάρκα βιαστικὰ καὶ σὲ λίγο βρισκόνταν στὸ βαπόρι, ποὺ σφύριζε δὺο φορὲς ἀκόμη.

Ἀπ' τὴν προκουαία βλέπαμε κάποια χέρια ἀπλωμένα πρὸς ἐμᾶς, νὰ μᾶς

πέρνω γράμμα ἀπ' τὴν ἀδελφήν μου. Ἀπ' τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφυγε, ἔγραφε στὴ μαμμὰ ταχτικά, καὶ τώρα ποὺ μεγάλωσα, γράφει σὲ μένα. Ἐχει δὺο ἀγοράκια καὶ μοῦχει στείλει τὴ φωτογραφία τους.

Πολλὰς φορὲς κάθουμι καὶ συλλογιέμαι μὲ νοσταλγία τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ποὺ τόσο ὁμορφα πέρασαν μὲ τὴν ἀγάπην τῆς καλῆς μου ἀδελφῆς.

Δὲν ἤξερα τότε ὅτι ὅλα περνοῦνε κι' ἀλλάζουν κι' ἀκόμη ὅτι ἢ ζωὴ εἶναι τόσο σκληρὴ, ποὺ νὰ χωρίζει καὶ τοὺς πρὸ ἀγαπημένους. Τώρα, μαζὶ μ' αὐτὰ, ἔμαθα καὶ κάτι ἄλλο: Ὅτι ὅσο κι' ἂν τὰ χρόνια περνοῦν, ὅσο κι' ἂν τὰ πράγματα ἀλλάζουν, ἢ ἀγάπην μας γιὰ ὅτι ἀγαπήσαμε μένει πάντα ἢ ἴδια — γιατί δίπλα στὴν καρδιά μας στέκει φρουρὸς ἢ ἀνάμνηση καὶ δὲν ἀφίενει νὰ σβῶσουν οἱ ἀγαπημένες εἰκόνες.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΕΛΗΝΗ

Νά και μιὰ στάμνα ούρανια
πού αντίς νερό μάς χύνει
της λήθης τὸ ναρκωτικὸ
πού ὁ ξενύχτης πίνει

Νά ἕνα κόκκινο χρυσὸ
πού κοσκινίζει ἀχτίδες,
μ' ἀνάκατα τοῦ φεύγουνε
καὶ σπόροι ἀπὸ ἐλπίδες.

Νά ἄπειρα χέρια ἀπαλά
πού διαπνέει χαϊδεύουν,
θαρεῖς ὅλους τοὺς πόρους σου
εὐθὺς πὺς τοὺς γιατροῦν
Φοῖβος

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΜΟΥ

Μ' ἀρέσουν ἐξέχωρα τὰ λού-
λουδα. Ἡ λεπτή τους πνοὺλα
χύνει μωρομένη καὶ γλυκερὰ
τὸν βάλασμο παρηγορίας καὶ
στὴν πιὸ πονεμένη καρδιά.

Ὡ, τὰ ὄμορφα καὶ μωρομένα
δειλινὰ πού περνῶ ρεμβάζοντας
στὸ μοσκομουρισμένο μου περβόλι!
Πόσο μ' ἀρέσει, ὡς ἀτέλειωτες
καθισμένη στὴν πράσινη γλῶνι,
ἀφήνω τὴ σκέψι μου νὰ πετᾷ σὲ
κόσμους αἰθέριους, εὐγενικοὺς,
δικούς μου ὁλότελα, ἔτσι ὅπως
τοὺς ἔχω πλασμένους μὲ τὴ φαν-
τασία μου—πού γιὰ μένα εἶναι
τόσο γλυκιά ὅσο καὶ ἐξελαν-
νεύτα. Πόση χαρὰ μοῦ χορίζουν
τὰ μύρα τὰ λεπτά τῶν λουλουδιῶν
μου, καὶ πόσο βαθεῖα ἀγγίζουσιν
στὴν ψυχὴ μου τίς πιὸ αἰσταν-
τικές της χορδές!

Ὅλα βαλμένα ἀρμονικά, σὲ τά-
ξη ἢ σὲ καλλιτεχνικὴ ἀταξία, δί-
νουν μιὰ ἰδιαίτερη μορφὴ στὸ
μικρὸ μου περβόλι. Ἀπ' τὰ τριαν-
τάφυλλα τὰ μεγάλα, τὰ κατόμ-
φυλλα, ὡς τοὺς βελουδέσιους παν-
σέδες, τὰ γιασεμιά τὰ αἴθια τὰ
χλωμάτα καὶ τὰ μικρά, ὡς τοὺς
σημνοὺς τοὺς μιλάρχους μενεξέ-
δες μὲ τὰ ἀνοιχτογάλαζα τρυ-
φερά τους ματάκια.

Πάνω στὸ χαλὶ τὸ καταπρά-
σινο τῆς γλῶσς εἶναι σπαρμένα
ἀγοριολούλουδα, κι' ὁ κισσὸς πε-
ρήφανος στεφανώνει μὲ τίς πε-
ριολοκάδες του τὸ μικρὸ κισκί.

Ἐχεῖ ἀκόμα μικρὰ κηπάκια,
τριγυρισμένα μὲ τὴν αἰώνια ρή-
γανη, πού μέσα 'κεῖ ἀνθοῦνε
τὰ κρόνα, τὰ ζουμπούλια κι' οἱ
ὄμορφες ὁλόσπορες καμπανέλλες,
καὶ λίγο παρὰ πέρα τὸ μικρὸ μη-
μέ-ληρόν μου. Σὲ μιὰ γλάστρα
καμαρώνει ὁ βασιλικὸς κουνιῶν-
τας τὰ πλατύτα του φύλλα καὶ
καρπέρα μιλάνε σιγανὰ ὁ σά-
ψυχος καὶ ἡ μαντζουράνα. Σὲ
μιὰ γωνιά, μεγάλες, περήφανες,
λεπτές μαργαρίτες πού βλέπουν
περιφρονητικὰ τὰ πλατύντα τους
ταπεινὰ χαμομηλάκια.

Μ' ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, σάν
τὰ λούλουδα γέρνοντας κουρασμένα
στὴν ἀγκαλιά τοῦ ὕπνου, ἀνοι-
γουν τότες σιγὰ σιγὰ τὰ νυχτο-
λούλουδα τὰ μυριόχρομα καὶ
μουνομοῦν χίλιες δυὸ περιε-
γες ἱστορίες κουνιῶντας τὰ φύλ-

λα τους. Καὶ τὸ νερὸ πού κυλᾷ ἐ-
κεῖ κοντὰ τους, παύοντας νὰ τρέ-
χει βιαστικά, στέκεται κι' αὐτὸ
γαλήνιο πασκιζοντας ν' ἀκούσῃ
τίς ἱστορίες τους.

Τ' ἀγαπῶ τόσο τὰ λουλούδια
τοῦ περιβολιοῦ μου! Μοῦ ξεκου-
ράζουν τὴ σκέψι σάν γέροντα
ἀποσταμένους στὸ πλάι τους. Θα-
ρῶ πὺς μ' αἰσθάνονται, μὲ νοιώ-
θουν, καὶ καθὼς ἔχουν στραμ-
μένα πρὸς τὸ μέρος μου τὰ κε-
φαλάρια τους, μοῦ φαίνεται πὺς
ἕνα πλῆθος τρυφερά καὶ εἰλι-
κρινῆ ματάκια μὲ κοιτάζουν, δει-
χνοντάς μου συμπόνια γιὰ τὴ
κούρασή μου. **Σοῦζη**

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ

— Μπάμπη! —
— Ἐρχομαι! . . . ἀποκρίθηκε
μιὰ κλαψαρίζου φωνή.

Κι' ὁ Μπάμπης προβάλε στὴ
γωνιά τοῦ δρόμου, μὲ τὴ θαλασ-
σιά του ποδιὰ βρώμικα, κλαί-
οντας καὶ τριβοντας τὰ μάτια
μὲ τὰ λασπωμένα χέρια του πού
μουντζουρώναν τὸ πρόσωπό του
καὶ τοῦ ἔδιναν ὄψη κομική.

Προχώρησε τρέχοντας μὲ μι-
κρὰ βηματάκια φοβισμένα καὶ
σταματήσε.

— Ἐλα δὼ βοέ, ἔλα δὼ, στρί-
γλισε μιὰ γριὰ ξερακιανή, μαύ-
ρη, πού φοροῦσε μιὰ ρόμπα πού
κόποτε ἦταν μαύρη, σηκώνοντας
τὰ ἄσπρα τῆς τουσούφια πού
ἐπεφταν μπροστὰ στὰ μάτια της.

Ὁ Μπάμπης δὲν κουνιόταν,
μόνο ἔκλαιγε καὶ στάναφιλητὰ
τοῦ ξεχώριζε κανεῖς κἀνι μισό-
λογα : «δ... Βά... νι... ας... γι...
για... με... με...»

Ἐτρεξε ἡ γριὰ, ἡ γιαιὰ του,
τὸν ἀρπάζει, κι' ἐνθ' οἱ ἐπὶ ἐκεῖ
οἱ βρυσιές ἐπεφταν ἀλύπητα ἀ-
πάνω του, τὸν ἔσπρωξε σὲ μιὰ
κόκκινη ἐξβαφί ποτά.

Ἡ μαριδά ἀπόψε στὸ πεζο-
δρόμιο καθισμένη γελούσε.

Πέρασε κανένα τέταρτο.

— Ἐ, Μπάμπη, φώναξε ἕνας
πιτσιρικῶς, πούσαι, θάρθης;

— Ἐφτασα, ἀποκρίθηκε ὁ
Μπάμπης.

Καὶ φάνηκε στὴν πόρτα φρέ-
σκο-φρέσκος, μὲ καινούργια κα-
θαρὰ ποδιὰ, καθαρὰ μούτρα καὶ
γόνατα, καὶ μιὰ φετάρια ψωμί
στὸ χέρι. Φαινόταν χαρούμενος,
μόνο τὰ μάτια του μαρτυροῦσαν
πὺς εἶχε κλάψει.

Καὶ πῆγε νὰ παίξῃ πάλι.
Αὐτὸ γινόταν τακτικὰ τὸ κα-
λοαίρι κάθε μέρα.

Ὁ Μπάμπης καθόταν μὲ τὴ
γιαγιά του. Μπαμπά, μαμμά, ἀ-
δέφια δὲν εἶχε. Ἦταν καλὸ
παιδί, μὲ καυγατζής.

Ταπόγεμα στὶς πέντε ἔβγαινε
ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐ-
βρισκε τὴν παρὰ του καὶ πῆ-
γαινε νὰ παίξῃ. Τὸ παιγνίδι δὲν
διαρκοῦσε περισσότερο ἀπὸ μιὰ
ᾠρα. Ὁ Μπάμπης μὲ κάποιον
θὰ μάλωνε, πού ἡ τὸν ἔδερχε,
ἡ τὸν πετοῦσε σὲ κανένα λάκο

μὲ βρωμόνερα, κι' ἔβαζε τὰ κλά-
ματα.

Κι' ἡ φωνὴ τῆς γριᾶς γιαγιάς
ἀντηχοῦσε τότε σηκώνοντας τὴ
γειτονιά :

— Μπάμπη! —

Ἄλφονσος

ΣΟΥΡΟΥΠΩΜΑ

Ἀνάμεσα ἀπὸ τάνθισμένα μο-
νοπάτια τοῦ λειβαδιοῦ, κάνω τὸν
περίπατό μου. Εἶναι ἡ ᾠρα ἡ κα-
λή, πού ἡ μέρα σβύνει μέσ' στὰ
παλοχρώματα τῆς δύσης . . . Εἶ-
ναι τόση σιγαλιά, τόση ἡσυχία,
πού θάκουες καὶ φερά νὰ πέ-
φτουνε . . . Καὶ ἡ σκέψι μου,
κουρασμένη ἀπὸ τίς φροντίδες
τῆς ἡμέρας, γέρνει κι' αὐτὴ νὰ
ἐξοικονομηθῇ λιγάκι μέσ' στὴ γλυ-
κεῖα φωτοπλημύρα . . . Κι' εἶ-
ναι ἕνα ὁμορφὸν χαρούμενο ἀνοι-
ξιάτικο σουρουπάκι. Τάχει ὅλα!

Φῶς ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ἀπὸ τίς πυ-
γολαμπίδες πού πετοῦνε τρελ-
λές μέσ' στὰ χόρτα, ἀεράκι δρο-
σερὸ πού ἀρροκινάει τὰ λουλού-
δια καὶ γ' ἡλια δὺο κάνει νὰ λεί-
ει τὸ φλόαρο κύμα στὴν ὁμορ-
φη ἀκρογιαλιά. Ὁ οὐρανὸς μὲ
τὰ χρωματιστὰ του ἐλαφρὰ συν-
νεφάρια, λές πὺς γλυκοφιλεῖται
μ' αὐτὰ πάνω ἀπὸ τίς κορυφο-
γραμμές τῶν βουνῶν πού ὀρίζουν
τὴ σοβαρή σκιά τους στὴ θάλασ-
σα. Ὅλα γεμάτα φῶς, χαρά, ζῶη.

Μά, πέρα-κεῖ στὰ ἐρείπια, ἡ κου-
κουβάγια ἀφίνει λυπητερὲς φω-
νές. Δὲν χαιρέται κι' αὐτὴ στὴ
φεγγαροφωτιστὴ βραδιά. Νομί-
ζει καὶ κλαίει σάν κάποιες ψυ-
χὲς πού, χωρὶς νὰ μπορούν νὰ τὸ
ποῦν σάν κι' αὐτὴ, δὲν παίρνουν
μέρος στὴ γλῶσσα τῆς ἀνοιξίης.

Πολλὲς φορὲς στὴν κρύα Γεννα-
ιατικὴ καὶ σκοτεινὴ νύχτα, νιώ-
θουμε τὴν καρδιά μας τόσο ξε-
στὴ καὶ τόσο φωτεινὴ . . .

Μὰ τίς λυπηρὲς μου σκέψεις
διώχνει μακριὰ τὸ δροσερὸ γέλιο
ἀπὸ τὸ ξανθὸ ξαδελφάκι μου.

Ἐρχεται χαρούμενο κοντὰ μου,
σηκώνοντας τὴν ἀκρὴ τῆς ποδι-
τσας του. Βαστοῦσε μιὰ πυγο-
λαμπιτὰ, πού φοβοῦταν μὴ τὸν
κάνῃ! . . .

Ἀθῶες παιδικὲς ψυχούλες, πό-
σες φορὲς οἱ ἀφελεῖς σας σκέ-
ψεις μᾶς διασκεδάζουνε καὶ μᾶς
ἐξοικονομεῖτε στὸ βάρος τῆς βα-
ρειᾶς ζωῆς μας . . .

Χιδνι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Ἐδουάρδος, ὁ VII, τὸν καιρὸ
πού ἦταν ἀκόμα πρίγκιπ τῆς
Ουαλλίας, ἀγαποῦσε πολὺ ν' ἀνα-
κατεύεται μέσα στὸ πλῆθος ἀγνώ-
ριστος. Κάποτε, ὅσορα ἀπὸ ἕνα
πανηγύρι, ὅπου ἦταν κι' αὐτὸς
incognito, ἕνας χωρικός τοῦ ἐ-
πρόσφερε μιὰ θέση στὴν ἄμαξά
του, γιὰ νὰ τὸν πᾶν στὴν γειτο-
νικὴ πόλη. Ὁ Ἐδουάρδος δέχθη-
κε καὶ συνομιλοῦσε φιλικά μὲ τὸν
χωρικό.

Τὴν στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, τοῦ
λέγει μὲ ὕφος τάχα ἀμήχανο :
«Φίλε μου, εἶμαι πολὺ λυπημέ-

νος γιὰτὶ δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ
δώσω. Δὲν βαστῶ παρὰ μόνο τὴν
εἰκόνα τῆς μητέρας μου. Ἀν τὴν
θέλεις γιὰ πληρωμὴ, σοῦ τὴν δι-
δω εὐχαρίστως».

Σ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ χω-
ρικός δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ
θυμὸ του. «Δὲν φτάνει πού δὲν
μοῦ δίνετε τίποτα, φώναξε, παρὰ
μὲ κοροϊδεῖτε κιόλα! Τί νὰ τὴν
κάνω ἐγὼ τὴν εἰκόνα τῆς μητέ-
ρας σας!»

Ὁ πρίγκιπ ἐγέλασε καὶ τοῦ
εἶπε : «Πάρε τὴν, μπορεῖ νὰ ἔχῃ
κάποιαν ἀξία». Καὶ γλύστρησε
στὸ χέρι τοῦ ἐκκληρικοῦ χωρι-
κοῦ ἕνα χρυσὸ νόμισμα, μὲ τὸ ὁ-
μοῖομα τῆς βασιλίσσας Βικτωρίας
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀνδρέας Κρης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά :—Γιὰτί, Τάκη μου,
εἶπες τὸν Κώστα βλάκα; Πήγαι-
νε νὰ τοῦ πῆς πὺς λυπάσαι πολὺ
γι' αὐτό.

Ὁ Τάκης, στὸν Κώστα :—Λυ-
ποῦμαι πολὺ πού . . . εἶσαι βλά-
κας!

Πεταλούδα

— Εἶσαι Διαπλάσσοπουλο; ρω-
τοῦν τὸν Κουφιοκεφαλῆκη.

— Μάλιστα.

— Καὶ τί διαβάζεις μὲ περισ-
σότερο νδιαφέρον;

— Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Καὶ
ἐρετε γιὰτί;

— Ὅχι.

— Γιὰτί γράφουν ὁ ὁ γιὰ μένα!

Μιχ. Ὁθ. Δέφνερ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διά-
πλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔ-
τος της. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ
εἶναι καὶ φέτος συνδρομηταί,
πρέπει νὰνανεώσουν τὸ ταχύ-
τερον τὴν λήξασαν συνδρομὴν
των.

Ὅσοι τυχὸν δὲν θέλουν πλε-
ον νὰ εἶναι συνδρομηταί, ὀφεί-
λουν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ πρῶ-
τον τοῦτο φύλλον, γράφοντες
εἰς τὴν τ α ι ν ι α ν των τὴν
λέξιν « ἀ π α ρ ἄ δ ε κ τ ο ν »
διὰ νὰ τοὺς διαγράψω.

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τοῦ 1927
εἶναι ἑτοιμος κι' εὐρίσκεται εἰς
τὸ Γραφεῖόν μου. Εἶναι τὸ ὁ-
ραιότερο δῶρο τῆς Πρωτοχρο-
νιάς.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν
τὸ ψευδώνυμον πού εἶχαν ὡς
τόρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν
διὰ τὸ 1928 μέχρι τέλους Δε-
κεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν
αὐτὴν τὸ θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ
τὸ δίδω στὸν πρῶτον ζητούντα

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριλη-
φθῶν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν
Εὐσήμων τοῦ 1927 πρέπει νὰ
μοῦ στείλουν μέχρι τέλους Ἰα-
νουαρίου τὴν Σημεσίαν πού ὁ-
ρίζει ὁ Ὁδηγός. Εἶναι δεκταὶ
καὶ γενικαὶ Στατιστικαὶ τῶν
Εὐσήμων τοῦ 1927.

237ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀρχίζει
ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ περιλάβῃ τὰς
Ἀσκήσεις πού θὰ δημοσιευθοῦν
κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Τριμη-
νίας, ἥτοι εἰς τὰ φυλλάδια τῶν
μηθῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου
καὶ Φεβρουαρίου.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν
μέρος, πρέπει νὰ προμηθευθοῦν
τὸν ἀπαραίτητον Χάρτην Δύσεων
καὶ νὰ συμμορφωθῶν μὲ τοὺς
λοιποὺς ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅ-
σοι ὅποιοι ἀναγράφονται εἰς τὸ
Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, §
15—26.

Βραβεῖα ὁ ἀπονεμηθῶν τὰ ὁ-
ρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους
Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπετε
ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγόν, Κεφά-
λαιον ζ', § 3—7.

Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ὅποιοι
δὲν γνωρίζουν τοὺς ὁρους, θὰ πε-
ριμένουν ὡς νὰ ἐκδοθῇ ὁ Ὁδη-
γὸς τοῦ Συνδρομητοῦ (ἴδε σημε-
ρινην Ἀλληλογραφίαν). Ἐχουν ἀλ-
λωςτε καιρὸν, διότι αἱ λύσεις τοῦ
φυλλαδίου αὐτοῦ εἶναι δεκταὶ μέ-
χρι 3 Φεβρουαρίου, ὁ δὲ Ὁδηγὸς θὰ
ἐκδοθῇ πολὺ ἐνωρίτερα. Ἐντοι-
μεταξὺ ἂς λύνουν τὰς Ἀσκήσεις,
πράγμα διὰ τὸ ὅποιον δὲν χρειά-
ζεται καμμίαν ὁδηγίαν, παρὰ μόνον
εὐφυιὰ καὶ κάποιαν γνώσεως
Ἱστορίας, Μυθολογίας, Γεωγρα-
φίας κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 30 δδὸς Εὐρεπίδου
τὴν 30 Νοεμβρίου 1927

ΔΟΙΠΟΝ καλὴν μας Πρωτοχρο-
νιά!—Πῶς; ἀπὸ τώρα;—Μὰ βέ-
βαια! Ὁ χρόνος τῆς Διαπλάσεως
δὲν ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου;
Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ πρῶτο φύλ-
λο τοῦ χρόνου πού βράζω; Καὶ
τί χρόνον! τοῦ Πεντηκοντοστοῦ! . .
Δὲν ἔχω τώρα τί εὐχὲς θὰ μὴ
δῶστε σὲ τόσο ἐξαιρετικὴ Πρω-
τοχρονιά. Θὰ μὴ πῆτε ἴσως νὰ
τὰ ἐκαστοστήσω, νὰ τὰ χιλιάσω,
νὰ μὴν πεθάνω ποτέ. Ἀλλ' ἐγὼ
μὰ εὐχὴ κάνω τώρα στὸν αὐτὸ
μου : «Ὅσα χρόνια κι' ἂν θέλῃ ὁ
θεὸς νὰ ζήσω ἀκόμα, νὰχω πάντα
καλὰ παιδιὰ σάν καὶ σὺς! . . . Για-
τί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι πολὺ
πολὺ εὐχαριστήμεν ἀπὸ τὰ σημε-
ρινὰ μου παιδιὰ. Ποτέ δὲν ἤμουν
τόσο . . .»

Ὁ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ
Κάθε χρόνο, στὰ πρῶτα 7-8 φυλ-
λάδια, δημοσιεύω τὸν Ὁδηγόν. Ἐ-
πιανε κάθε φορὰ τρεῖς-τέσσαρες
στήλες, παραμέριξε τὴ Σελίδα
Συνεργασίας κι' ἐνοχλοῦσε ὅχι μόνον
ἐκεῖνον πού ἀνυπομονοῦσαν νὰ
ἴδω τὰ κομμάτια τους, παρὰ
καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς παλιν, πού
ἐξανδιθαβζαν πράγματα γνω-
στά τους. Γιατί ὁ Ὁδηγὸς πού εἶ-
ναι ὁ ἴδιος πάντα,—ἐλάχιστα μέ-
ρη του ἀλλάζων κάπου-κάπου,—
χρησιμεῖ κυρίως σκόπος νέους συν-
δρομητάς, πού σχετικῶς εἶναι λί-

γοι. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ τὸν τυ-
πώσω χωριστὰ σ' ἕνα βιβλια-
ράκι, γιὰ τοὺς νέους καὶ γιὰ τοὺς
παλιν, καὶ κάθε χρόνο νὰ προ-
σέτω σὲ παράρτημα τίς τυχόν τρο-
ποποιήσεις. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ
θὰ τυπωθῇ σὲ λίγο καὶ θὰ ἐγχο-
καίρως πόσο κοστίζει,—ὅχι βέ-
βαια μεγάλα πράγματα,—γιὰ νὰ
τὸ ἀγοράσουν ὅσοι θέλουν.

Ἐννο-
εῖται ὅτι γιὰ τοὺς νέους, πού σκο-
πεῖν νὰ λάβουν μέρος στὴν κί-
νηση τοῦ περιοδικοῦ μας, εἶναι
ἀπαραίτητο. Βῆμα δὲν μπορεῖ κα-
νεῖς νὰ κάμῃ χωρὶς Ὁδηγὸ Συν-
δρομητοῦ! Συντάξει διαρκῶς καὶ
χάνει ἄλλα τὸς κόπους του. Ἰδὸν
π.χ. ὁ Διαγωνισμὸς Δύσεων πού
προκηρύσσεται σήμερα. Οἱ παλιν
ἔχουν τοὺς ὁρους καὶ μποροῦν νὰ
λάβουν μέρος. Οἱ νέοι ὅμως πρέ-
πει νὰ διαβάσουν πρῶτα τὸν Ὁδη-
γόν. Ἀλλοιῶτα θὰ μὴ στέλνουν
λύσεις καὶ θὰ τίς πετῶ στὸ καλά-
θι, γιὰτὶ δὲν θὰ εἶναι γραμμένες
σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρους.

Ὁ Ἀήτητος Ἕλληνας μὴ γρά-
φει : «Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὸν
ἐνθουσιασμό μου καὶ νὰ μὴ σοῦ
γράψω δυὸ λόγια γιὰ τὰ ὠραία μυ-
θοστορήματα τοῦ 1928. Μὰ ἔπρε-
πε πᾶ νὰ διαβάσωμε καὶ μετὰ λί-
γο μάγο Ἰούλιο Βέρν! Καὶ πῶς
τὸ προμάντευα ἐτι κάποιος ἀρι-
στοτέλης μου θὰ ἐδρίκατο γιὰ φέ-
τος. . . Τώρα, φαντάζομαι, ὅχι
μόνο κανεῖς δὲν θάποχωρήσῃ ἀπὸ
τὸν κύκλο σου, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ
νέοι θὰ προστεθῶν. Κι' ἐγὼ τὸ
ἐλπίζω. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.» Ε-
στειλὰ 30 τετράδια.

Πολὺ καλὰ σοῦ λέει, Μήλον
τῆς Ἐριδούς : τώρα πού εἶσαι μι-
κρή, πρέπει νὰ μάθης καλλιγρα-
φία. Κι' ὁμοιογενεῖς γιὰ γράμ-
ματά σου δὲν εἶναι καθόλου εὐαγ-
γλωστα. Μὲ ρωτῆς : πὺς μπορεῖς
νὰλλάξῃς χαρακτῆρα; Σὲ παρα-
πέμπω στὴν Ἐπιστολὴν περὶ Καλ-
λιγραφίας πού σὲ ἔγραψε πρὸ ὁ-
λίγου καιροῦ ὁ κ. Φαίδων. «Νο-
σταλγία» εἶναι ὁ πόθος πού ἔχει
ὁ ξενητεμένος νὰ γυρίσῃ στὴν πα-
τρίδα του. Ἀλλὰ τὸ μεταχειρί-
ζονται καὶ γιὰ κάθε πόθητὸ γυρι-
σμοῦ, ἐπομένως καὶ στὰ παρελθόντα.

Ἡ κυρία Ἄννα Α. Ρίτσου, ἀπὸ
τὴν Κάιρα, μὲ διαβάει μὲ τόσο
ἐνδιαφέρον ὅσο καὶ πρὸ 17 ἢ 18
χρόνων πού μὲ πρωτογνώρισε.
Πολλὲς φορὲς μάλιστα κάνει τὸν
ἀντρα της νὰ τὴν περιμένῃ στὸ
τραπέζι ὡς νὰ μὲ διαβάσῃ! Αὐτὰ
μοῦ γράφει στὸ θερμότερο γράμμα
μὲ τὸ ὅποιον ἀνανεώνει τὴ συν-
δρομὴ της. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα
πολύ!

Νὰ κι' ἡ Ἰνδιάνη! Μόλις διὰ-
βας τὴν Πρόσκλησή μου, ἔσπευσε
νὰνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν της καὶ
νὰ μοῦ ἐγγράψῃ καὶ μιὰ συνδρο-
μή της. Τὴ καλὰ ἂν ἔκαναν τὸ ἴ-
διο ὅλοι! Σὲ μιὰ μέρα θὰ διπλα-
σιαζόταν ἡ κυκλοφορία μου κι' ἀ-
μέσως θάκανα τὸ φυλλάδιό μου
δωδεκάσελιδον!

Κι' ἡ Νεράιδα τοῦ Γιαλοῦ
μοῦ γράφει : «Δὲν μπορεῖς νὰ φαν-
τασθῇς μὲ τί χαρὰ εἶδα τὰ και-
σοβρία ἀριστοτεχνήματα πού θὰ μᾶς
σερβίρῃς πάλι φέτος. Θὰ ἔξακολου-

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ, ΠΛΟΥΣΙΟΣ, ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ
ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Με τις 460 σελίδες του. — Με τις 300 εικόνες του. — Με τον περιπετειώδη «Μοκκό». — Με τον συγκινητικότατο «Τζάν». — Με τον ευθυμικότατο «Μπέμπη 'Αρχιλήσταρχο». — Με τρεις «Κυριακές». — Με 40 «'Αθηναϊκές 'Επιστολές». — Και με άμετρητα άλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ "Αρραφος δρ. 80. — (και ταχυδρ. 85 διά τὸ 'Εσωτ. και 103 διά τὸ 'Εξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85. — (και ταχυδρ. 100 διά τὸ 'Εσωτ. και 108 διά τὸ 'Εξωτ.)

Γ. Περ. (ἔστειλα' χαίρω πολὺ πὺ ἀποφάσεις τέλος νὰ μοῦ γράψῃς· θὰ πάρῃς βέβαια καὶ ψευδώνυμο·) Νίκον Τόσκαν (ἔστειλα' ναί, κάλλιο ἀργά, φτάνει μόνο νὰ ἐξακολουθήσῃς τώρα πὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή·) Ἀλὸν Πικροῦ ἔχει καλῶς·) "Ἐκτορα Παπαστάμον (καλύτερα πὺ δὲν ἐξανηφῆς· ὡστόσο τὸ γράμμα σου χαριτωμένο·) γιὰ τὸ «ὐπόμνημα» στὸ ἐρχόμενο·) Ἀτρόμητον Πλοίαρχον (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθμα· γιὰ τὸ ποίημα ἐκείνο σου εἶπα·) Πιτσιρίκον τοῦ Ἀγρινίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· γιὰ τὸ ἀργεῖν τὰ ταχυδρομεῖα· ἀπὸ ἐδῶ πάντα στέλλεται ἐγκαίρως·) Πέτρον Ριονσαί (τις ἔλαβα· ἀλλὰ πρέπει νὰ τις ἐξαγαράψῃς εὐαγγέλιον καὶ σύμφωνα με τὸν Ὁδηγόν, καὶ νὰ τις ἐξαστείλῃς·) Τηλέμαχον Καμπ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Δαφνοστεφῇ (Ὀλυμπιονίκην (ναί, εἶναι καὶ οἱ τρεῖς·) Ἀστέρα τοῦ Αἰγαίου (περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ ἐκτενῶς· ὁ Ὁδηγὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη·) Οὐροῖν (ἔστειλα ἐκ νέου·) Πικρὴν Σκλαβιάν, Μεγάλην Ἑλλάδα κτλ. κτλ.
Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν, Ἀλπινιστήν, Κίρκην, Μαρίαν Θ. Δανόλου. (ἔστειλα.).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Νοεμβρίου, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 23του Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Φεβρουαρίου.

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὅποια θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Α' Ἑξαμηνίας. Συνήθως δημοσιεύεται μία Ἀσκῆσις ἀπὸ 10 ἢ 12 Συλλογὰς καθ' ἑβδομάδα, ἕως νὰ περάσουν ὅλαι αἱ Συλλογαί, ὅταν ἀρχίζει πάλιν ὁ γύρος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη ἀρκεταί, ὅλαι αἱ σήμερον δημοσιευόμεναι εἶναι ἀπὸ μίαν Συλλογὴν, τὴν Ἐκτὴς Διαγωνισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

1. Δεξιόγραφος.

Θεὸς ἀρχαῖος, χρήσιμος
Σὲ κάθε ἀσθενή,
Ἐπὶ δὲ δηλητήριον...
Πῶς ὁμως τὸ κατάφερε
Μὲ τοῦτο νὰ γενῇ
Γλύπτης τρανός; Μυστήριον!

2. Στοιχειόγραφος

Ἐνα μόνο βᾶζω γραμμα
Καὶ δὲν φαίνεται οὐδ' ἄμμα
Ποῦ τὸν πόλεμο τὸν χάλασα
Κάνοντάς τον ὅλο... θάλασσα;

3. Μεταγραμματισμός

Στὸν ἐπιφανῇ ζωγράφῳ
"Ἀλλὰ σύμφωνα δυὸ γράφω
Κι' ἕνα ἀπόστολο ἀνασταίνω
Εὐγλωττο καὶ δοξασιμένο.

4. Ἀναγραμματισμός

Πόλις ἀσιατικὴ.
Ἀλλὰ κτῆσις γαλλικὴ.
Ποῦ καθέννας θὰ τὴν ξέρει
Ἀπ' τό... «Σιδερένιο Χέρι»,
Τώρα ἀν' ἐπιχειρήσῃ
Νὰ τὴν ἀναγραμματίσῃ,
Δι' αὐτοῦ τοῦ λίγου κόπου
Κάνει μέλος τοῦ προσώπου.

5. Μαϊάνδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν:
Υἱὸς τοῦ Νῶε, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας, Νομοθέτης, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς, ὑποθετικός, χρονικός, Προφήτης ἐπὶ Δαυὶδ, βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνας, ἑρπετόν, συμπερασματικός, πρόθεσις, αἰσθητήριον, κίτωρ Ἀκαδημίας, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, συγγενὴς τοῦ Ἀβραάμ.

6. Ἐπιγραφή

Α Ρ Κ Ε Τ
Η Η Τ Ν Ο
Μ Ε Ρ Α Η
Α Ι Κ Α Κ
Α Υ Τ Η Σ

Ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε, λῦται.
Θὰ τὸ βοῆτε;

7. Ἀριθμητικὴ διὰ Δέξων

Πόλις τῆς Λέσβου — κτητικὴ ἀντωνυμία = Θεά + (Θεά — Θεὸς) = ἄρθρον + (Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος — Πλανήτης = ἐπίρρημα. Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ἀσθένεια. (Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.)

8. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλειποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνομικὸν τοῦ τύπου:
* * * * *
τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ἑλλειποσύμφωνον τοῦ τύπου:
* * * * *
τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἄνω... ποταμῶν. 2, Χρονικὸν ἐπίρρημα. 3, Οὐράνιον σῶμα. 4, Θεὸς τῆς θαλάσσης. 5, Πόλις τῆς Κρήτης. 6, Ἀσθένεια. 7, Βασίλισσα τῶν Μασσαγетῶν.

9. Γρίφος

α ρ α ρ
X Οἰνολόγος
α ρ α ρ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

10. Cryptogramme

1 2 3 4 5 6 7 8 3 9 = General anc.
2 7 4 2 1 5 = Ville ancienne.
3 8 7 6 5 9 = Beau jeune hom.
4 1 6 5 2 2 1 = Philosophe.
5 8 7 4 1 6 1 1 = Roi de Crète.
6 7 1 = Patriarche.
7 8 1 9 9 3 = Ville de Russie.
8 5 3 6 1 = Deesse.
9 5 4 7 6 5 8 1 = Poete grec.

11. Triple Acrostiche

Les prem. lettres des mots ci-dessous forment une ville de la Syrie, les deuxiemes un fabuliste et les troisiemes une grande Capitale:

1, Instrument du jardinier; 2, Roi de Juda; 3, Dieu des songes; 4, Dieu d'Egypte; 5, Roi d'Egypte.

Μεγάλῃ Ἑλλάδι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

532. Σαχάρα (σά, χαρά.) — 533. Ἰουδας (ἡ, οὐ, δας.) — 534. Γλεῦκος — λευκός. — 535. Λιμὴν — λίμνη. — 536.

ΕΙΣ ΟΙΚΙΑ ΝΙΟΒΗ
Υ Π Ρ Ο Δ
Ρ Α Ρ Ω Ι Α Ν Ο
Ο Ν Ω Υ Ν
Σ Ο Φ Ι Α Ν Η Σ Ο Σ Η Α Η

537. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (ρακή, ἀσχός, κλείς, λᾶρος, Ἑλλάς, Ἰοῖς, οἶκος, σέλας.) — 538-542. Διὰ τοῦ Θ. Θρύλος, εὐδύς, Θάσος, Θύρα, Θαῦμα. — 543. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Νάρκισσος, Αἴγυπτος, Πάρος, Ὑερνόςκος, Λέων, Ἑλένη, Ωρίων, Νινευί.) — 544. Ἀγάπα πάντα τὰ καλά. — 545. Πλούσια γλῶσσα, φτωχὸ κεφάλι. — 546. Τὸ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. (τὸ δῖς, τ' ἡχοῦν, τιμὴ ἐπὶ Γέλα.) — 547. Chiendent (chien, dent.) — 548-549. 1. Σολωμός (Sot l'homme hausse...) 2. Παλαμάς (Pas la masse!)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλοστοιχείᾳ δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμήμα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ περὶ δεσποχαιρία 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΗ' — 1)

ΦΙΛΟΙΕΛΕΙΑ μηνιαῖον γραμματοσημολογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμ/συλλεκτῶν. Συνδρομὴ ἐτησίᾳ ἐσωτερικῶν δραχ. 35. — ἑξωτερικῶν φρ. γαλλ. 15. — ἡ σελλινία 3/ — ἡ δολλάρ. 0,75. — Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

(ΚΗ' — 2/)

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, σὰς ἀποστέλλομεν ἅμα μὰς ἐμβάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. (Ἐκδοτικὸς Οἶκος Γ. Τσουκαλά. Κάνιγγος 11. Ἀθῆναι.)

(ΚΗ' — 3/)

ΣΦΙΓΕ, ἀλίμονο, ἔχασας τὴς Βολιώτισσας φίλες καὶ συμπαθήτριές σου λοιπὸν; ΤΖΟΚΟΝΤΑ, γιὰτὶ δὲν στέλλεις; Ἀνταλλάσσω τετραδιάνια· στείλτε ἰδίαν διεύθυνσιν. ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΕ, ἐμπρός; στείλε. ΚΙΚΗ, ΙΩΑΝΝΑ, ΧΑΪ!

(ΚΗ' — 4/)

Ζουλεῖκα, ἀνταλλάσσομεν τετραδιάνια: θυμήσου: Μέθανα — Παρίσι. Κατάλαβες;

(ΚΗ' — 5/)

Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά, ἀλλογραφὰ μετὰ ὅλους καὶ ὅλες. Γιάννην Ζερβό, π. 1., Ἀθῆνα.

(ΚΗ' — 6/)

Βαλέντσια, Αἰγυλῆμα, χίλιες εὐχὲς στὴ γιορτὴ σας, ἀγαπημένες μου. Ἡλιόβγαλτη

(ΚΗ' — 7/)

Τσουκνιδούλα, σὲ ξέρω. Φιλιά στὴν Κατίνα. Ἀνταλλάσσομεν τετραδιάνια: Φιλικώτατα Ἡλιόβγαλτη

(ΚΗ' — 8/)

Ανεμοστρόβιλος, εὐχαριστῶ γιὰ πρότασιν· μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ. Φλογίτσα

(ΚΗ' — 9/)

Βαλέντσια, Γιού-Γιού, Πιρίξτ, Ἀττικὴ Ἀυγὴ, χρόνια πολλά. Ἀριστοκράτισσα

(ΚΗ' — 10/)

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ ἐλπίζει τὰ Μ. Μυστικά ἐκείνων πὺ δὲν τοῦ ἔστειλαν ἀκόμα. Μαρσαλὴ 15, Θεσσαλονίκη.

(ΚΗ' — 11/)

Φύλαροι (παπαγάλοι), ὥραιες ἀποκαλύψεις κάνετε ἐλπίοντες ἀγγελίες!!; Μήλον τῆς Ἐριδος

(ΚΗ' — 12/)

Παλιότσου, νὰ περιμένω ἀκόμη τὴν βραδεῖο; Διαπλαστούλα, Διαπλαστούλες, σὰς εὐχαριστῶ, διότι μετὰ ψηφίσατε. Ἰραγοῦδὶ τῆς Λευτεριάς

(ΚΗ' — 13/)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΕΡΜΟΥ» ΑΝΔΡΟΥ Ἀκροῦμεν διαγωνισμὸν ἔνεκα μιᾶς ἀπαντήσεως.

(ΚΗ' — 14/)

Πηγαίνοντας στὰς Σέρρας ἀποχαιρετῶ Σιδηροκάστρου, χαιρετῶ Σερρῶν Διαπλαστούλα. Ἀχ Πόλι

(ΚΗ' — 15/)

Κοριτάτοπουλα! δεῖξτε τὴν ἐξυπνάδα σας ἀνακαλύπτοντας τὸν ζακουστό σας Σπύρο.

(ΚΗ' — 16/)

Αγαπητὴ Ἀφάρκα, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ γιορτῇ σου χρόνια πολλά. Κομίσσα Λαβερνῇ

(ΚΗ' — 17/)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἐνεκα ὀλίγων ἀπατησέντων βραβεύομεν Ἐλ Αἰγυπτίαν (ὅμμα τοῦ Φθόνου). Νάνταν (Πυρετοπώλης). Βραβευθέντες στείλατε Δίσεις εἰς ἀντιπροσώπον μὰς Ἀθῆνας (ΚΖ' — 389). Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμεν τῶν Διαγωνισμῶν: ΤΙΜΜΕΝΑ ΣΦΑΚΙΑ

(ΚΗ' — 18/)

Διαπλαστούλα! Περιμένω ἕνα σας ἀνεχόμετο μετὰ 2 δραχμῆς γιὰ συμμετοχὴ. Ἡ Δίσις μου ἀλλάξῃ καὶ εἶναι: Κ. Χατζόπουλον. Ἀρδῆτιττο 7 Ἀθῆναι. Προθεσμία 150 ἡμέρας. Ἀλφειὸς Γκλέναρβα

(ΚΗ' — 19/)

Περιμένω ἀπ' ὅλες ὅλους ψῆφο. Τοὺς 10 πρώτους ψηφίζω. Νέμεσις